

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1984-1985

27 NOVEMBER 1984

ONTWERP VAN DECREET betreffende de milieuvergunning

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

In uitvoering van artikel 107quater van de Grondwet heeft de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen de bevoegdheid voor de bescherming van het leefmilieu toevertrouwd aan Gewesten. Krachtens artikel 6, § 1, II van de bijzondere wet behoren hiertoe :

1° de bescherming van het leefmilieu met eerbiediging van de wettelijke algemene en sectoriële normen ;

2° de ophaling en verwerking van afvalstoffen ;

3° de politie van de gevaarlijke, ongezonde en hinderlijke bedrijven, onder voorbehoud van de bepalingen die betrekking hebben op de arbeidsbescherming.

Eveneens wordt in artikel 6, § 1, V, 2° de zuivering van de afvalwaters aan het Gewest toevertrouwd.

Evenals in de ons omringende landen kenmerkt onze milieuwetgeving zich door haar sectoriële opbouw. De verschillende wetten en decreten richten zich op onderscheiden facetten van het milieubeleid. Herinneren wij bij wijze van voorbeeld aan :

– de wet van 28 december 1964 op het voorkomen of beperken van luchtverontreiniging ;

– de wet van 26 maart 1971 ter bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging ;

- de wet van 18 juli 1973 ter bescherming van de geluidshinder ;
- het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen ;
- het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer.

Elk van deze wetten of decreten behandelt de materie als een afzonderlijk geheel, los van de andere aspecten van de leefmilieuproblematiek. Het is evident dat de vergunningstelsels die in meerdere van deze wetten en decreten werden ingebouwd, het bedrijfsleven benadelen : afhankelijk van hun voorwerp worden vergunningen verleend door verschillende instanties, elk volgens een eigen procedure en onder bepaalde, soms tegenstrijdige, voorwaarden. Ook het toezicht door de verschillende overheidsorganen is niet gecoördineerd wat aanleiding kan geven tot misverstanden. Evenmin zijn de vergunningen op elkaar afgestemd wat duur en toezichtuitoefening betreft.

Naast de bovenvermelde vergunningsstelsels leidt de bouwvergunning een onafhankelijk bestaan.

Deze onafhankelijkheid, die overigens op theoretisch vlak perfect te verdedigen valt, leidt in de praktijk tot grote moeilijkheden voor alle betrokkenen : aanvragers, overheid en andere belanghebbenden.

Met name, wanneer een aanvrager een bouwvergunning heeft gekregen, is er geen zekerheid dat hij ook een exploitatievergunning zal krijgen.

In het verleden heeft dit gebrek aan coördinatie geleid tot grote moeilijkheden : de houder van de bouwvergunning kan starten met de bouwwerken – en hij moet dit trouwens doen binnen het jaar op straffe van verval (zie artikel 52 van de stedenbouwwet) – terwijl hij niet weet of de exploitatievergunning zal volgen.

Deze situatie is onaangenaam voor de vergunningsaanvrager, wiens bedrijfseconomische en financiële toestand door de onzekerheid in het gedrang wordt gebracht ; ook voor de overheid, die te beslissen heeft over de exploitatievergunning, is deze situatie verre van ideaal omdat haar appreciatievrijheid in feite beknot wordt door de investeringen die de aanvrager reeds gedaan heeft ter realisatie van zijn bouwvergunning. Het is duidelijk dat ook andere belangen door dit naast elkaar bestaan van vergunningen geschaad kunnen worden.

Vanuit het standpunt van het algemeen belang – inzonderheid de openbare veiligheid en gezondheid – heeft de reglementering van de hinderlijke, gevaarlijke en ongezonde bedrijven steeds een verzoening nagestreefd tussen de particuliere belangen van de nijverheid enerzijds, en de belangen van de omwonenden anderzijds.

Deze milieuwetgeving „avant la lettre” die thans is opgenomen in titel 1 van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming, samengeordend door het Regentsbesluit van 11 februari 1946, onderscheidt zich echter van de recentere milieuwetgeving door haar antropocentrische benadering van de problemen. Bij de interpretatie van wat als hinder of gevaar wordt beschouwd, wordt uitgegaan van en gedacht aan hetgeen voor de veiligheid van de mens en de volksgezondheid relevant is. Toetsing van de directe of indirecte gevolgen van de inrichting vanuit milieuhygiënisch standpunt is in deze reglementering niet voorzien. Mede ten gevolge van een aantal zware industriële rampen in de ons omliggende landen, heeft zich echter vooral het laatste decennium, een bewustwor-

dingsproces bij de bevolking voltrokken en is de vraag naar een ecologische benadering van de problematiek der hinderlijke bedrijven gegroeid.

Om aan deze problemen tegemoet te komen en met name het disparate karakter van de vergunningen en de beperkte toetsing van het hinderbegrip in de huidige reglementering betreffende de hinderlijke, gevaarlijke en ongezonde bedrijven te ondervangen, wordt in het ontwerp van decreet voor het eerst gekozen voor coördinatie van bouw-, exploitatie- en lozingsvergunning. Het decreet moet daarom worden gezien als een basisregeling die als kern voor de wetgeving inzake milieuhygiëne kan gelden. De formule van de geïntegreerde vergunning biedt de omwonenden de waarborg dat een vergunning slechts zal worden afgeleverd nadat een aantal milieuaspecten zijn onderzocht. Tegelijk beperkt zij de materiële rompslomp voor de aanvraag van een vergunning voor de exploitant doordat thans één eenvormige procedure bij dezelfde vergunningverlenende overheid wordt voorzien en aldus een grotere mate van rechtszekerheid én van efficiëntie aan de bedrijfsleiders waarborgt.

Voorzien is dat in die gevallen waar de bouwvergunning in functie staat van activiteiten waarvoor ook een milieuvergunning vereist is, de laatste meteen als bouwvergunning zou gelden. Dit heeft als groot voordeel dat de aanvrager slechts één dossier moet indienen waarbij de twee aspecten in perfecte coördinatie kunnen worden behandeld en vergund.

Ook voor deze gecoördineerde vergunning blijven de vergunningverlenende overheden (schepencollege, bestendige deputatie, Executieve) uiteraard onderworpen aan de verordende bepalingen van de bestemmingsplannen en bouwverordeningen, goedgekeurd en/of vastgesteld overeenkomstig de wet op de stedenbouw.

Wat de beslissingen betreft genomen in laatste aanleg door de deputaties dient er op gewezen dat ook voor deze gecoördineerde vergunningen de mogelijkheid voor de gouverneurs blijft bestaan om beroep aan te tekenen op basis van artikel 125 van de provinciewet.

De antropocentrische toetsing van het begrip „hinder” wordt verruimd tot de ecologische toetsing. De nieuwe maatstaf voor de aanwijzing van de ingedeelde inrichtingen en het al dan niet toekennen van een vergunning ligt niet meer uitsluitend op het vlak van de gezondheid en het welzijn van de onmiddellijke omwonenden. Ook de nadelige invloed van de geplande inrichting op de fauna en flora, de atmosfeer, de bodem, het grond- en oppervlaktewater enzovoort, zal voortaan worden onderzocht.

In dit perspectief wordt trouwens in het decreet de mogelijkheid van een milieueffectrapportage (MER) ingebouwd. Deze nieuwe bepaling sluit aan bij het voorstel van richtlijn van de Europese Gemeenschappen, dat de Lidstaten verzoekt de werken die kennelijk een weerslag kunnen hebben op het leefmilieu, vóór het verlenen van enige vergunning, aan een onderzoek te onderwerpen en de economische en ecologische aspecten van de inplanting en de exploitatie van een als hinderlijk ingedeelde inrichting af te wegen.

Hierin kunnen onder meer worden beschreven : de voorgenomen activiteit, de bestaande toestand van het milieu, de te verwachten milieueffecten van de voorgenomen activiteit alsmede een vergelijking van de te verwachten effecten en de resultaten van de ter bescherming van het leefmilieu voorgestelde maatregelen, eventueel met vermelding van de leemten in kennis en informatie.

Tevens kan een veiligheidsrapport worden opgelegd. Con-

form de Seveso-richtlijn van 24 juni 1982 moet dit de vergunningverlenende overheid een inzicht verschaffen in de voorzienbare gevaren die tijdens alle fasen van het productieproces kunnen optreden en in de technische en organisatorische voorzieningen die getroffen werden of zullen worden om storingen en desgevallend foutief optreden zoveel als mogelijk te voorkomen en bij het optreden van een ongeval, de ernst en de gevolgen ervan zoveel mogelijk te beperken.

Beide rapporten zullen, in de gevallen die door de Vlaamse Regering wordt bepaald, deel uitmaken van de aanvraag tot vergunning. In dit verband weze nochtans opgemerkt dat alhoewel de bescherming van de mens en het leefmilieu tegen mogelijke nadelige effecten en rampen vanzelfsprekend ook de bescherming van de werknemers zal bevorderen, het decreet gelet op artikel 6, § 1, II, 3°, alleen de externe politie der hinderlijke bedrijven of de bescherming van het buitenmilieu beoogt.

Het decreet beoogt tevens een ruimere en beter georganiseerde inspraak van de omwonenden en van de onmiddellijk betrokken overheden. Daartoe betreft het de gemeentelijke overheden bij het vergunningsbeleid en bij het toezicht op de vergunde inrichtingen. Tegelijk is het de bedoeling dat de Vlaamse Regering, bij het organiseren van de vergunningprocedure, een ruimere bekendmaking van de aanvraag, een betere organisatie en timing van de inspraakprocedure via openbaar onderzoek en informatievergaderingen zal mogelijk maken.

Commentaar bij de artikelen

Hoofdstuk 1

Algemene bepalingen

Artikel 1

Overeenkomstig artikel 19, § 1, tweede lid van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen vermeldt het decreet dat het een aangelegenheid regelt zoals bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet.

Artikel 2

Teneinde het toepassingsgebied van het decreet te kunnen afbakenen, is het noodzakelijk vooraf een aantal begrippen nader te bepalen die in het decreet en in de latere uitvoeringsbesluiten zullen gebruikt worden.

Het begrip inrichtingen wordt omschreven door middel van een exemplatieve opsomming van de meest voorkomende vormen van inrichtingen. Zij omvat zowel de inrichtingen in de gewone zin van het woord, zoals fabrieken, opslagplaatsen en andere, als in de ruime zin van het woord. Zij omvat ook de machines, installaties en toestellen die binnen een inrichting gebruikt kunnen worden. Gelet op de voortdurende evolutie van de techniek wordt hier voor een open systeem geopteerd dat, de Vlaamse Executieve moet toelaten om telkens het nodig is, regelend op te treden ten aanzien van nieuwe of gewijzigde activiteiten, die zij hinderlijk of gevaarlijk acht voor de mens en het leefmilieu. De opsomming is bijgevolg niet beperkend.

Om de inhoud en de omvang van de milieuvergunning te bepalen is de omschrijving van het begrip exploiteren een ab-

solute noodzaak. Hierin komt tot uiting dat de **milieuvergunning** de industriële activiteit in al haar facetten omvat en daartoe de vroegere exploitatie- en lozingsvergunning zal overkoepelen en in één enkele vergunning samenbrengen.

De omschrijving van het „milieueffectrapport”, steunt op een ontwerp-richtlijn van de Europese Economische Gemeenschap. De omschrijving van het veiligheidsrapport steunt op de EEG-richtlijn van 24 juni 1982, inzake de risico's van ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten.

Wat het veranderen van de inrichting betreft, dient opgemerkt te worden dat het verplaatsen van een inrichting naar een andere inplantingsplaats niet valt onder deze begripsomschrijving. Hiervoor is een nieuwe vergunning vereist omdat moet worden nagegaan of de inrichting niet schadelijk of althans verenigbaar is met de bescherming van de mens en het leefmilieu in de omgeving van de nieuwe inplanting.

Met „tijdelijke inrichting” wordt niet alleen bedoeld dat de inrichting slechts gedurende een beperkte tijd zal geëxploiteerd worden, maar tevens dat in die beperkte tijd er geen gevolgen voor het leefmilieu blijven bestaan.

Met „belanghebbende” wordt bedoeld elke natuurlijke of rechtspersoon die rechtstreeks hinder ondervindt of kan ondervinden van de exploitatie van de inrichting.

Het zijn onder meer die personen, die beroep kunnen indienen tegen bepaalde beslissingen, voorzien in dit decreet.

Uit de definitie volgt dat niet iedereen zich als belanghebbende kan aandienen. Er moet een rechtstreeks verband bestaan tussen de persoonlijke leefsituatie, of – in geval van rechtspersoon – deze van haar leden, en de mogelijke hinder.

Artikel 3

Dit artikel bepaalt de werkingssfeer *ratione materiae* van het decreet. Onder de toepassing van dit decreet vallen de inrichtingen die een risico inhouden voor de mens en het leefmilieu voor zover zij voorkomen op de lijst der ingedeelde inrichtingen.

Aan de Vlaamse Executieve wordt opgedragen de hinderlijke geachte inrichtingen aan te duiden door middel van een op te stellen indelingslijst en ze vervolgens in vier klassen in te delen, naargelang van de aard, de ernst en de omvang van het risico dat zij voor de mens en het leefmilieu inhouden. Het spreekt vanzelf dat de Vlaamse Executieve deze lijst zal kunnen aanvullen of wijzigen.

Het decreet beoogt alleen de regeling van de externe hinder van de inrichting; artikel 6, § 1, II, 3° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 onttrekt de arbeidsbescherming, dit is de bescherming van de mens tewerkgesteld binnen de inrichting, aan de bevoegdheid van het Gewest.

Artikel 4

Dit artikel formuleert een dubbele verplichting. Vooreerst stelt het een vergunningsplicht in voor inrichtingen die behoren tot de eerste, tweede en derde klasse. Vervolgens schept het een meldings- of aangifteplicht voor de inrichtingen van de vierde klasse.

De vergunning is vereist zowel voor het exploiteren als voor het veranderen van een inrichting. Dit artikel geeft duidelijk aan dat het in werking stellen of houden van een inrichting

niet toegestaan is zonder de vereiste milieuvergunning, die geldt op de omschrijving die aan het begrip exploiteren wordt gegeven in artikel 2, 2°, de vroegere exploitatie- en lozingsvergunning omvat.

Wat het veranderen van een inrichting betreft, wordt de vergunning hiervoor nader omschreven in artikel 27 van dit decreet.

De inrichtingen van vierde klasse zijn niet aan een vergunningsplicht onderworpen. De overheid kan in principe niet verbieden dergelijke inrichtingen op te richten of te exploiteren. Niettemin worden deze inrichtingen aan de meldingsplicht onderworpen om het bestuur toe te laten toezicht uit te oefenen op de naleving van de algemene of sectoriële exploitatievoorwaarden die aan deze inrichtingen kunnen opgelegd worden.

Artikel 5

Dit artikel regelt de procedure van de behandeling van een aanvraag tot het bekomen van een milieuvergunning, waarbij tevens een bouwvergunning noodzakelijk is.

De te volgen procedure voor dergelijke aanvragen is deze die wordt opgelegd voor het bekomen van de milieuvergunning. In artikel 11, § 2 is voorzien dat in die gevallen waar het college van burgemeester en schepenen over die dossiers beslist het advies van de gemachtigde ambtenaar, wat de stedenbouwkundige aspecten betreft, bindend is, indien het ongunstig is.

Artikel 17, § 2 voorziet dat de voorwaarden die de gemachtigde ambtenaar van stedenbouw aan zijn advies verbindt moeten opgenomen worden in het vergunningsbesluit.

Het spreekt vanzelf dat het uitvoeringsbesluit waarbij de samenstelling van het dossier voor een milieuvergunning wordt bepaald, wordt uitgebreid met de gegevens gevraagd in het kader van de samenstelling van het dossier voor de bouwvergunning.

Artikel 6

De bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid wordt ratione loci bepaald door de plaats waar de inrichting is gevestigd (§ 1), ook dan wanneer de exploitatie zich over het grondgebied van meer dan één gemeente of provincie uitstrekt. Om alle misverstanden uit te sluiten wordt dit beginsel in § 2 van dit artikel neergeschreven. Uit de administratieve praktijk is gebleken dat het voorgestelde criterium een passende oplossing biedt.

Artikel 7

In het kader van de Europese Gemeenschappen wordt gewerkt aan een richtlijn inzake milieueffectenrapportering, terwijl sinds 24 juni 1982 de Seveso-richtlijn werd uitgevaardigd inzake de risico's van ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten.

Onderhavig artikel laat de Vlaamse Executieve toe in de gevallen waar zij het nodig acht, het opmaken van een milieueffectenrapport (MER) of van een veiligheidsrapport (VR) op te leggen.

Het opmaken van een MER of een VR zal niet in individuele

gevallen worden opgelegd maar per categorie van inrichtingen. Het begrip „categorieën” verwijst naar de rubrieken in de indelingslijst.

Het milieueffectrapport zal onder meer bevatten :

- een beschrijving van het voorgestelde project, voorstellen van redelijke alternatieven en een verantwoording van de keuze van het voorliggend ontwerp en van de vestigingsplaats ;
- een beschrijving van de bestaande toestand van de lucht, het water, het geluidsniveau, de bodem, de flora en fauna in de gebieden die door de inrichting of door de daarbij horende werken kunnen worden getroffen ;
- de analyse van de weerslag van de voorgenomen activiteiten en de voorgestelde alternatieven op de buurt met betrekking tot de luchtverontreiniging, de geluidshinder, de trillingen, de afvalwaters, de afvalstoffen, stralingen en andere hinder of ongemakken voor de mens ;
- een analyse van de gevolgen op het leefmilieu, meer in het bijzonder op de landschappen en dorpsgezichten, de fauna, de flora, de natuurgebieden en op het biologisch evenwicht ;
- de maatregelen die de aanvrager en/of de bouwheer zal nemen om de schadelijke gevolgen van de voorgenomen activiteit op te heffen of te verminderen of op enige wijze te compenseren ;
- een beschrijving van de verwachte bijdrage tot de tijdelijke en permanente werkgelegenheid ; de voorziene investering ; de aard en de hoeveelheid van de geproduceerde goederen.

Het veiligheidsrapport zal onder meer bevatten :

- nadere gegevens met betrekking tot de installaties ;
- een beschrijving van de oorzaken van risico's en van de omstandigheden waarin zich een zwaar ongeval kan voordoen en een schatting van de mogelijke gevolgen ;
- een beschrijving van de voorgenomen preventieve maatregelen ;
- de inventaris van de aanwezige gevaarlijke stoffen ;
- inlichtingen met betrekking tot eventuele situaties die zich bij een zwaar ongeval kunnen voordoen : rampenplannen en de veiligheidsorganisatie.

Artikel 8

Alhoewel de vergunning de erkenning inhoudt van de verenigbaarheid van een inrichting met de bescherming van de mens en het leefmilieu, sluit dit niet uit dat, zelfs bij een normale en zorgvuldige bedrijfsvoering, uit de milieuvergunde inrichting, hinder of overlast voor de omwonenden kan ontstaan. De rechtsbescherming van de burgers tegen deze gevolgen van de vergunning geschiedt volgens de regels van het gemeen recht.

Hoofdstuk II

Vergunningsprocedure voor nieuwe inrichtingen

Artikel 9

In de regel zullen het college van burgemeester en schepe-

nen en de bestendige deputatie van de provincieraad als vergunningverlenende overheden optreden. Hun respectieve bevoegdheid wordt bepaald door de klasse waartoe de te vergunnen inrichting behoort. De bestendige deputatie doet uitspraak over aanvragen met betrekking tot inrichtingen van de eerste klasse ; het college van burgemeester en schepenen verleent de vergunningen voor de inrichtingen van tweede en derde klasse en neemt eveneens akte van de melding van inrichtingen van vierde klasse. Tevens bepaalt dit artikel de termijn waarbinnen uitspraak wordt gedaan over een vergunningsaanvraag.

Wanneer op een inrichting verschillende indelingsrubrieken, behorend tot verschillende klassen, toepasbaar zijn, dan valt de vergunningsaanvraag van die inrichting, in de bevoegdheid van de overheid die voor de hoogste klasse bevoegd is.

Artikel 10

Het onderzoek van de vergunningsaanvraag vangt aan met een openbaar onderzoek. Doel hiervan is alle belanghebbenden de mogelijkheid te bieden om hun bezwaren tegen de ontworpen inrichting kenbaar te maken en de overheid zo goed mogelijk in te lichten over de hinder die de exploitatie kan veroorzaken aan de mens en aan het leefmilieu. Aan de Vlaamse Executieve wordt opgedragen de inspraak te organiseren van allen die bij de vestiging, de exploitatie of de verandering van de inrichting betrokken zijn. Aan de regel van het verplichte openbaar onderzoek ontsnappen de tijdelijke inrichtingen (artikel 15, § 2) en de inrichtingen die na hun inbedrijfstelling (artikel 16, § 2) vergunningsplichtig worden door aanvulling of wijziging van de indelingslijst.

Een belangrijk moment van deze inspraakprocedure wordt gevormd door de informatievergadering. Zij houdt de mogelijkheid in om een gesprek op gang te brengen tussen de aanvrager, de betrokken burgers en de gemeentelijke overheid, zodat een maximale informatie kan worden verstrekt aan de betrokken partijen en eventuele bezwaren kunnen worden verwoord en weerlegd. De informatievergadering reikt wel verder dan het louter formuleren en aanhoren van bezwaren van de omwonenden. De bedoeling is dat aanvrager, omwonenden en vertegenwoordigers van de bestuursorganen van gedachten kunnen wisselen en een beter inzicht verkrijgen in elkaars standpunt.

In het beginsel neemt het college van burgemeester en schepenen het initiatief tot het organiseren van een informatievergadering. Zij moet nochtans verplicht georganiseerd worden voor MER- en VR-plichtige inrichtingen.

Artikel 11

De vergunningverlenende overheid moet eveneens het advies inwinnen van een aantal overheidsorganen vooraleer zij haar beslissing mag treffen. Naargelang van de aard van de inrichting kunnen deze adviserende organen verschillen. De Vlaamse Executieve zal daarom in een uitvoeringsbesluit moeten aanduiden welke deze organen zijn. Zij zal eveneens de inhoudelijke elementen van de adviezen bepalen.

Aan de adviserende organen zal door de Vlaamse Executieve een termijn worden gesteld voor het uitbrengen van hun advies. Om te verhinderen dat de aanvrager door het in gebreke blijven van de adviserende organen nodeloos lang op zijn beslissing zou moeten wachten, moet de vergunningverlenende overheid na het verstrijken van de door de Vlaamse Executieve

ve gestelde termijn, niet langer op het achtergebleven advies wachten en mag zelfs beschouwen dat het adviserend orgaan een gunstig advies heeft uitgebracht.

Artikel 12

Dit artikel voert een innovatie in. Het maakt het mogelijk de samenwerking te organiseren van de verschillende overheidsorganen die hetzij op provinciaal hetzij op gewestelijk niveau voor de uitvoering van dit decreet adviserende bevoegdheid zullen toegewezen krijgen.

De Vlaamse Executieve wordt gemachtigd om de samenstelling, de werking en het optreden van deze Commissie te regelen.

Artikel 13

Wat de vergunningsprocedure betreft werd in de voorgaande artikelen het principe van de inspraak van de burgers door middel van het openbaar onderzoek en van de eventuele informatievergadering en de advisering door de technisch bevoegde overheden vastgelegd. De verdere concrete organisatie van de vergunningsprocedure, de samenstelling van het dossier, de bekendmaking van de beslissing, de verlenging van de vergunning en andere aanverwante problemen worden door de Vlaamse Executieve geregeld.

Hierbij zal onder meer voorzien worden in het aanrekenen van dossierkosten.

De vergunningsaanvrager kan aanspraak maken op de geheimhouding van de gegevens waarvoor een handels- of fabricagegeheim geldt. Dit is niet van toepassing op de adviesverlenende organen die steeds tot geheimhouding verplicht zijn volgens artikel 458 van het Strafwetboek en de bepalingen van het statuut van het overheidspersoneel.

Artikel 14

Artikel 14, § 1 onttrekt de inrichtingen die door een aantal publiekrechtelijke personen worden opgericht, aan de algemene vergunningsbevoegdheid van de in artikel 9 aangeduide overheden. De Vlaamse Executieve treedt als vergunningsverlener op ; administratief beroep wordt hierdoor uitgesloten.

Op grond van de overweging dat niemand tegelijk rechter en partij kan zijn in een zaak, wordt de vergunning van inrichtingen die aan de gemeente toebehoren in § 2 van dit artikel onttrokken aan de bevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen, wanneer het gaat om inrichtingen van tweede en derde klasse. De bestendige deputatie van de provincieraad wordt aangeduid als bevoegde overheid ; op grond van artikel 9 is zij eveneens bevoegd voor de gemeentelijke inrichtingen van eerste klasse. Voor alle gemeentelijke inrichtingen beslist de bestendige deputatie bijgevolg in eerste aanleg.

Met een gemeentelijke inrichting wordt gelijkgesteld de inrichtingen die worden opgericht door een vereniging van gemeenten of door een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn.

De vergunningsprocedure zal verlopen overeenkomstig de regels die gelden voor de overige inrichtingen ; slechts de overheid die de beslissing neemt verschilt.

Artikel 15

Tijdelijke inrichtingen vormen een bijzonder geval. Het gaat om inrichtingen die uit hun aard of op grond van de eenzijdige wil van de aanvrager, slechts gedurende een beperkte tijd zullen geëxploiteerd worden op een bepaalde plaats en waarvan de exploitatie geen blijvende gevolgen voor het leefmilieu veroorzaakt. Gedacht wordt aan een bepaalde apparatuur die slechts tijdelijk in een bepaalde omgeving opgesteld wordt, bijvoorbeeld ten behoeve van bouw-, grond- en waterwerken, aanleg van wegen. Wordt daarentegen niet als een tijdelijke inrichting beschouwd de tijdelijke activiteit die een essentieel onderdeel uitmaakt van een permanent in werking zijnde inrichting. Wordt evenmin als tijdelijke inrichting beschouwd de inrichting die wegens de toepassing van volledig nieuwe technologieën, aanvankelijk slechts voor een korte proefperiode vergund wordt.

Het artikel wijkt eveneens af van de algemene regel vervat in artikel 9. Het college van burgemeester en schepenen treedt op als vergunningverlenende overheid ongeacht de klasse waartoe de te vergunnen inrichting behoort.

Het houdt eveneens een wijziging in van de vroegere regeling die geen beroep toestond noch voor de exploitant noch voor de belanghebbenden. Thans kan een beroep worden ingediend bij de bestendige deputatie, ook in het geval dat de verlenging van een tijdelijke inrichting wordt aangevraagd.

Artikel 16

De Vlaamse Executieve kan te allen tijde de lijst van de ingedeelde inrichtingen aanvullen of wijzigen. Reeds bestaande inrichtingen die te voren zonder vergunning mochten worden geëxploiteerd, kunnen door deze wijziging onder de toepassing van het decreet vallen.

Dit artikel laat de Vlaamse Executieve toe vast te stellen binnen welke termijn en op welke wijze de nieuwe vergunningsplichtige inrichting aan haar nieuwe verplichtingen moet voldoen.

Artikel 17

De aanvrager moet in de beslissing de motieven kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen om met kennis van zaken te kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een beroep te bestrijden.

De Vlaamse Executieve wordt gemachtigd om de gegevens aan te duiden die in de beslissing moeten vermeld worden. In elk geval vermeldt de beslissing de uitgebrachte adviezen, de weerlegging van de niet-gevolgde adviezen, de exploitatievoorwaarden en de termijn waarin de onderneming in bedrijf moet worden gesteld. Deze termijn mag de drie jaar niet overschrijden.

Artikel 18

Een vergunning wordt steeds verleend voor een bepaalde duur. De huidige evolutie van de techniek kan tot gevolg hebben dat een inrichting, een machine, een produktieprocédé binnen zeer korte tijd als verouderd moet worden beschouwd.

Daarom wordt de geldigheidsduur van een vergunning beperkt tot maximum twintig jaar. Indien nodig kan de overheid

de vergunning voor een kortere periode verlenen ; zij kan zelfs een proefperiode opleggen bijvoorbeeld indien het te verwachten risico of gevaar niet met voldoende zekerheid kan worden beoordeeld, hetzij omdat het een nieuwe inrichting betreft die tot nog toe niet werd geëxploiteerd hetzij dat het om een nieuw procédé of toestel gaat, waarvan de milieueffecten of veiligheidsrisico's nog niet zijn gekend.

De vergunning kan worden hernieuwd. Deze hernieuwing geschiedt niet automatisch. De exploitant dient tijdig bij de bevoegde overheid een nieuwe vergunning te vragen. Het staat de vergunningverlenende overheid vrij al dan niet de hernieuwing toe te staan of bijvoorbeeld nieuwe verplichtingen op te leggen. De Vlaamse Executieve regelt de procedure ter zake.

Voor tijdelijke inrichtingen kan slechts eenmaal een verlening van dezelfde duur worden toegestaan.

Artikel 19

Normaliter wordt een vergunning voor een bepaalde duur verleend aan een exploitant van een inrichting van een bepaalde klasse. Verandert de inrichting van klasse of wordt zij door een nieuwe exploitant overgenomen, dan stelt zich de vraag of de nog niet verlopen vergunning verder blijft gelden. Artikel 19 geeft aan deze vraag een bevestigend antwoord : de vergunning blijft in beide gevallen geldig tot de termijn waarvoor de vergunning verleend is, verstreken is.

Bij de overname kan het voorkomen dat de lopende vergunning nog slechts voor een beperkte termijn geldig is. In dat geval kan de overnemer steeds een nieuwe vergunning aanvragen die hem in staat kan stellen voor een langere termijn te exploiteren. De nieuwe vergunning heft de lopende vergunning dan op.

Voorafgaande melding van de nieuwe exploitant aan de overheid die de vergunning heeft verleend, is nodig om het toezicht op de vergunde inrichting vlot te laten verder verlopen.

Uit dit artikel blijkt dat de vergunning als een zakelijk recht kan overgedragen worden.

Hoofdstuk III

Exploitatievoorwaarden en verplichtingen van de exploitant

Artikel 20

Het decreet laat de verplichtingen verder bestaan die door de wetten en decreten en hun uitvoeringsbesluiten inzake oppervlaktewateren, luchtverontreiniging en lawaaihinder worden opgelegd.

Om de overlast van een inrichting voor de mens en de schade aan het leefmilieu zoveel mogelijk te beperken, machtigt het de Vlaamse Executieve aan deze verplichtingen algemene of sectoriële voorwaarden toe te voegen. Zij kan dit doen door het opleggen van normatieve, technische of organisatorische voorwaarden, die een onmiddellijke impact hebben op de werking van het bedrijf.

De exploitatievoorwaarden omvatten zowel de nationale als de gewestelijke algemene of sectoriële voorwaarden, en de bij-

zondere voorwaarden die in het individuele vergunningsbesluit worden opgenomen.

Op het vlak van de bevoegdheden dient evenwel een onderscheid te worden gemaakt. Inzake de politie van de gevaarlijke, ongezonde en hinderlijke inrichtingen heeft het Gewest een exclusieve bevoegdheid waardoor de Vlaamse Executieve gemachtigd kan worden algemene of per categorie van inrichtingen geldende voorwaarden uit te vaardigen.

Inzake lozingsvoorwaarden heeft het Gewest een beperkte bevoegdheid ; aldus kan op dit vlak de Vlaamse Executieve geen algemene of sectoriële voorwaarden toevoegen aan de bestaande nationale, wel kunnen in de vergunning bijzondere voorwaarden worden opgelegd.

De vergunningsvoorwaarden zijn de exploitatievoorwaarden van de vergunningsplichtige inrichtingen (de inrichtingen van de eerste, tweede en derde klasse).

Het beleid inzake de als hinderlijke ingedeelde inrichtingen berust op het moeizaam afwegen van de tegenstrijdige belangen van de inrichting enerzijds en van de bescherming van de mens en het leefmilieu anderzijds. Het vergunnen van een inrichting door de overheid sluit verdere hinder of gevaar niet uit. Wanneer, na een zorgvuldige afweging van belangen, in bijzondere gevallen blijkt dat de wettelijk opgelegde verplichtingen en de algemene en sectoriële voorwaarden ontoereikend zijn om de overlast die door de omgeving of het omgevend milieu van een bepaalde onderneming dient te worden geaccepteerd, op te vangen, kan de bevoegde vergunningverlenende overheid waar zij het nodig oordeelt, bij het verlenen van de vergunning aanvullende vergunningsvoorwaarden opleggen.

Artikel 21

Dit artikel maakt het de vergunningverlenende overheid mogelijk om naargelang van de omstandigheden en de noodwendigheden, de door haar opgelegde voorwaarden te herzien, aan te vullen, te wijzigen of op te heffen. Om die maatregelen technisch te ondersteunen, wordt voorzien dat deze voorwaarden slechts na advies aan de bevoegde adviesverlenende overheidsorganen kunnen worden opgelegd.

Het verleent de Vlaamse Executieve bovendien de mogelijkheid om op te treden, indien de vergunningverlenende overheid in gebreke blijft.

Artikel 22

Dit artikel omschrijft in grote lijnen de verplichtingen van de exploitant. De Vlaamse Executieve wordt gemachtigd deze nader te omschrijven.

In dit artikel wordt vooral de nadruk gelegd op de naleving van de geldende voorwaarden en op de verplichting van de exploitant om alle maatregelen te treffen die nodig zijn om hinder of schade aan de mens en het leefmilieu en zware ongevallen te voorkomen en de gevolgen van eventuele ongevallen te beperken. Tot deze maatregelen kunnen alle technische en organisatorische maatregelen gerekend worden die dit doel beogen. Gedacht kan worden aan een rampenplan, een plan brandbeveiliging en andere.

Het spreekt vanzelf dat de exploitant de maatregelen moet aanpassen en verbeteren volgens de ontwikkeling van de veiligheidstechniek.

Hoofdstuk. IV

Beroep

Artikel 23

Het artikel voorziet één mogelijkheid om in beroep te gaan : bij de bestendige deputatie van de provincieraad kan beroep worden aangetekend tegen de beslissingen van het college van burgemeester en schepenen, bij de Vlaamse Executieve tegen de beslissingen van de bestendige deputatie. Tevens bepaalt dit artikel de termijn waarbinnen over het beroep uitspraak wordt gedaan.

Artikel 24

Het artikel duidt de personen of overheidsorganen aan die beroep kunnen indienen tegen een beslissing over een aanvraag tot vergunning.

De Vlaamse Executieve zal de procedure in beroep regelen.

Het beroep is niet schorsend wanneer het uitgaat van de aanvrager/exploitant of van een belanghebbende ; het is schorsend wanneer het door de gouverneur of de adviesverlenende overheidsorganen wordt ingeroepen omdat zij eerder dan de particuliere beroepers, worden geacht op te treden ter behartiging van het algemeen welzijn en de naleving van de voorgeschreven wettelijke regels na te streven.

Artikel 25

Dit artikel voorziet de gevallen waarin binnen de vastgestelde of verlengde termijn geen uitspraak is gedaan. Indien in eerste aanleg de vergunning werd geweigerd of indien er geen uitspraak werd gedaan mag de exploitant met de exploitatie starten mits eerbiediging van de algemene en sectoriële voorwaarden.

Indien in eerste aanleg een vergunning werd verleend waartegen beroep werd ingediend door de gouverneur of de adviesverlenende overheidsorganen, zodat de vergunning geschorst werd, wordt de schorsing van rechtswege opgeheven.

Artikel 26

Het artikel voorziet de mogelijkheid om in beroep te gaan tegen beslissingen van de bevoegde overheid, waarbij vergunningsvoorwaarden worden aangevuld of gewijzigd.

Hoofdstuk V

Verandering van een vergunde inrichting

Artikel 27

Overeenkomstig artikel 4 is de verandering van een inrichting aan de vergunning onderworpen.

Onderhavig artikel preciseert deze vergunningsplicht en onderscheidt volgende hypothesen.

1. De verandering heeft de indeling van de inrichting in een hogere klasse tot gevolg.

2. Een inrichting wordt toegevoegd. Met „toevoegen” wordt bedoeld het vergroten in opslagcapaciteit, in drijfkracht of in oppervlakte op percelen, waarop de geldende vergunning geen betrekking heeft.

3. Een inrichting wordt gewijzigd of uitgebreid. „Wijzigen” betekent het verplaatsen binnen de vergunde inrichting, of het aanwenden van een andere fabricagemethode. „Uitbreiden” betekent het vergroten in capaciteit, in drijfkracht of in oppervlakte op percelen, waarop de geldende vergunning betrekking heeft.

In de twee eerste gevallen wordt aangenomen dat het risico van de bestaande inrichting vergroot. De overheid die de geldende vergunning heeft verleend beslist in principe over de verandering van de inrichtingen, tenzij de inrichting door de verandering naar de eerste klasse overgaat, waarbij de bestendige deputatie van de provincie bevoegd wordt.

In het derde geval moet de verandering gemeld worden aan de overheid die bevoegd is voor de vergunde inrichting. Deze moet afwegen of de verandering een verzwaring of wijziging van het risico meebrengt en beslist of een nieuwe vergunning moet aangevraagd worden, hetgeen eventueel een aanpassing van de vergunningsvoorwaarden kan inhouden.

Hoofdstuk VI

Verval van de vergunning

Artikel 28

De vergunning vervalt automatisch zonder dat de overheid het uitdrukkelijk moet uitspreken wanneer de in het artikel aangehaalde gevallen zich voordoen. Het betreft de gevallen waarbij de vergunde inrichting niet binnen de drie jaar vanaf de vergunningsdatum, in gebruik werd genomen ; die vernield werd wegens brand of ontploffing door een interne oorzaak binnen het bedrijf; en die gedurende twee opeenvolgende jaren niet werd geëxploiteerd. Deze regel beoogt vooral de bescherming van de buren en derden, die uit het niet in bedrijf nemen of houden van een inrichting, zouden kunnen afleiden dat de exploitant van zijn voornemen om de inrichting te vestigen of verder te exploiteren heeft afgezien en daarnaar zouden kunnen handelen.

Hoofdstuk VII

Toezicht en dwangmaatregelen

Artikel 29

Dit artikel legt het principe vast van het toezicht op de inrichtingen. Het bepaalt op welke wijze toezicht wordt uitgeoefend ; het duidt de personen aan die met het toezicht zijn belast. Te bemerken valt dat het artikel geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van de officieren van de gerechtelijke politie.

Het artikel onderscheidt in § 2 en § 3 de specifieke bevoegdheden van de burgemeester en van de bevoegde ambtenaren. Aan de burgemeester wordt een beperkt toezicht opgedragen :

a. hij moet nagaan of de in bedrijfgestelde of te stellen inrichting het voorwerp uitmaakt van een regelmatige vergunning ;

b. hij moet waken over de naleving van algemene of sectoriële voorwaarden die gelden voor de inrichtingen van tweede, derde of vierde klasse en over de uitvoering van de door het college van burgemeester of, in beroep, door de bestendige deputatie van de provincieraad opgelegde vergunningsvoorwaarden voor inrichtingen van tweede en derde klasse.

Het tweede lid van § 2 laat de Vlaamse Executieve toe, bij wijze van algemene maatregel of van individuele vergunning, het toezicht over de naleving van sommige vergunningsvoorwaarden door de burgemeester uit te breiden tot één of tot bepaalde inrichtingen van eerste klasse. Dit kan het geval zijn wanneer de gemeente over een degelijk uitgeruste technische dienst beschikt om zelf het toezicht uit te oefenen.

De bevoegde ambtenaren kunnen toezicht uitoefenen op alle inrichtingen en hun bevoegdheid strekt zich uit tot alle tekortkomingen die zij vaststellen.

Over de naleving van de voorwaarden, opgelegd met het oog op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, oefenen alleen de bevoegde ambtenaren toezicht uit.

Artikel 30

Dit artikel duidt de middelen aan waarover de burgemeester en de bevoegde ambtenaren beschikken om hun toezichtsbevoegdheid uit te oefenen. Het kent hen daartoe de bevoegdheid toe binnen te treden in de inrichtingen, desnoods met de hulp van de rijkswacht of de gemeentelijke politie; zij kunnen er de nodige onderzoeksmaatregelen bevelen, de overtredingen vaststellen en hiervan proces-verbaal opmaken. Zoals in andere milieuwetgeving binden de processen-verbaal de rechter tot het tegenbewijs wordt geleverd.

Artikel 31

Artikelen 31 tot en met 35 regelen de wederzijdse bevoegdheid van de burgemeester en van de aangewezen ambtenaren en omschrijven de dwangmaatregelen die zij bij het uitoefenen van hun toezicht kunnen opleggen. Deze maatregelen kunnen echter alleen ter bescherming van de mens en het leefmilieu getroffen worden.

Het optreden van de burgemeester wordt geconditioneerd door de voorafgaande schriftelijke vaststelling van de inbreuk die door de exploitant is begaan en het eensluitend voorafgaand advies van de aangewezen ambtenaren.

De vierde paragraaf van dit artikel draagt de bevoegdheden van de burgemeester over aan de bevoegde ambtenaren in geval van inertie of onvolkomen optreden van de burgemeester.

Om de exploitant toe te laten beroep aan te tekenen tegen deze maatregelen moet het proces-verbaal hem betekend en de genomen beslissing schriftelijk binnen een zekere termijn bevestigd worden.

Artikel 32

Dit artikel omschrijft het optreden van de ambtenaren en duidt de maatregelen aan die zij kunnen treffen.

Artikel 33

Om de exploitant toe te laten zijn beroep desgevallend te

formuleren moeten de maatregelen die door de burgemeester of door de bevoegde ambtenaar worden getroffen met redenen omkleed zijn. Zoals reeds vermeld veronderstelt hun optreden een tekortkoming of inbreuk van de exploitant ; het is noodzakelijk deze vast te stellen.

Om de risico's voor de mens en het leefmilieu zoveel mogelijk uit te schakelen en de naleving van de opgelegde maatregelen te verzekeren in geval van onwil van de exploitant, biedt § 2 de bevoegde ambtenaar de mogelijkheid om de door de burgemeester of door hemzelf opgelegde maatregel uit te voeren of te doen uitvoeren op kosten en op risico van de exploitant.

Artikel 34

De in artikelen 31 en 32 vermelde maatregelen zijn voorlopige maatregelen. Zij zijn onmiddellijk uitvoerbaar niettegenstaande beroep van de exploitant.

Artikel 35

Naast de specifieke bevoegdheid die aan de aangewezen ambtenaren wordt toegekend door de artikelen 31, § 4 en 32, kent dit artikel hen een algemene en permanente bevoegdheid toe om waar nodig toe te zien op de werking van een inrichting en aan de exploitant alle maatregelen op te leggen die de particuliere situatie vereist.

Het artikel stelt het optreden van de ambtenaar afhankelijk van een dubbele voorwaarde : het vaststellen van bestaande tekortkomingen binnen de inrichting of buiten de inrichting en het vaststellen van de gevaarsituatie die door deze tekortkomingen voor de mens en het leefmilieu wordt gecreëerd. Aan de basis van deze tekortkomingen kan een fout van de exploitant liggen ; zij is echter geen vereiste voor de toepassing van dit artikel, met andere woorden, voor het treffen van passende maatregelen door de bevoegde ambtenaar. De tekortkomingen kunnen ook voortvloeien uit technische defecten, onafhankelijk van enige menselijke handeling.

Hoofdstuk VIII

Schorsing en opheffing van de vergunning

Artikel 36

Schorsing en opheffing van de vergunning kunnen worden opgelegd aan de exploitant die in gebreke blijft de vergunningsvoorwaarden na te leven.

De term opheffing werd in het decreet ingeschreven in de plaats van de meer gebruikelijke term intrekking omdat het duidelijk de bedoeling is de werking van de inrichting voor de toekomst en niet met terugwerkende kracht, te verbieden.

Gelet op de aard en de ingrijpende gevolgen van deze beide maatregelen, moeten zij tot de zware sancties gerekend worden. Vandaar dat voor de exploitant een aantal waarborgen worden ingeschreven.

Vooreerst moeten deze beslissingen met redenen zijn omkleed. Dit noopt de overheid ertoe haar beslissing slechts te nemen na een zorgvuldige afweging van oorzaken en gevolgen van haar beslissing en van de in de zaak aanwezige belangen.

De vergunningverlenende overheid apprecieert vrij of zij de maatregelen al dan niet zal nemen.

De exploitant krijgt de mogelijkheid om beroep aan te tekenen. Dit beroep werkt schorsend.

Het is logisch dat wie de vergunning verleent, deze ook kan schorsen of opheffen ; vandaar dat de bevoegde overheid deze is die vergunning heeft verleend. In concreto betekent dit dat wanneer een vergunning na beroep wordt verleend, alleen de hogere overheid ook bevoegd is de schorsing of de opheffing op te leggen.

Artikel 37

Aan de Vlaamse Executieve wordt de mogelijkheid geboden om op te treden wanneer de overheid die de vergunning heeft verleend in gebreke blijft en het risico voor de mens en het leefmilieu groot is.

Artikel 38

Om onwil van de exploitant tegen te gaan, moet aan de burgemeester, of zo hij in gebreke blijft, aan de bevoegde ambtenaren de mogelijkheid geboden worden om alle maatregelen te treffen die nodig zijn om de schorsing of de opheffing van een vergunning effectief te laten worden. In casu betekent dit de stopzetting of de sluiting van de inrichting.

Hiertoe kan slechts overgegaan worden nadat ofwel de termijn voor het administratief beroep is verstreken zonder dat beroep werd aangetekend ofwel nadat over het beroep uitspraak is gedaan.

Hoofdstuk IX

Strafbepalingen

Artikel 39

Dit artikel bevat een opsomming van de strafbaar gestelde daden en vermeldt de straffen die kunnen opgelegd worden.

Het optreden van de rechter wordt efficiënter gemaakt door hem de mogelijkheid te geven directe maatregelen op te leggen : hij kan de inrichting voor een bepaalde termijn een exploitatieverbod opleggen.

Teneinde de rechten van de verdediging te vrijwaren dienen de partijen vooraf gehoord te worden.

Het betreft hier geen straf in de zin van Boek 1 van het Strafwetboek doch een maatregel die onontbeerlijk is om de behoorlijke toepassing af te dwingen van dit decreet.

Artikel 40

Dit artikel regelt de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de werkgever voor de betaling van de opgelegde boeten.

Hoofdstuk X

Wijzigings- en opheffingsbepalingen

Artikel 41

Dit artikel heft in de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, de bepalingen op die betrekking hebben op de wijze waarop de vergunning voor het lozen van afvalwater, zal worden verleend. Voortaan zal zij volgens onderhavig decreet worden verleend. Het principe van de vergunning zelf blijft in genoemde wet ingeschreven.

Inbreuken op de regels in verband met deze vergunning worden volgens het nieuwe decreet behandeld en gesanctioneerd.

Artikel 42

Dit artikel regelt de opheffing van de wet van 5 mei 1888 voor wat haar toepassing op het grondgebied van het Vlaamse Gewest betreft voor de aangelegenheden geregeld in dit decreet.

Ingevolge de algemeen geldende interpretatieregels blijven de bestaande uitvoeringsbesluiten van kracht tot zij opgeheven worden. Inbreuken erop worden echter gesanctioneerd en vervolgd volgens dit decreet.

De bestaande besluiten die ter uitvoering van de wet van 5 mei 1888 betreffende het toezicht op de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke inrichtingen en/of de stoomtuigen en stoomketels getroffen werden, bevatten verschillende sectoriële voorschriften.

Die besluiten zijn voornamelijk verspreid over de titels III en IV van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming.

Het betreft volgende voorschriften van titel III :

- opslagplaatsen van calciumcarbide ;
- motoren met inwendige verbranding ;
- aanbrengen van verf of van een bedekking ;
- behandeling van zink- of loodertsen ;
- fabrieken en herstellingswerkplaatsen voor elektrische loodaccumulators ;
- werkplaatsen voor het polijsten van metalen en elektrolytische neerslag ;
- emailleerwerk ;
- bereiding van loodverbindingen, bereiding van loodwit en bereiding van loodchromaten en van loodchromaathoudende verfstoffen ;
- steenbakkerijen ;
- openluchtgroeven ;
- brood- en banketbakkerijen ;
- autogarages, werkplaatsen voor het herstellen of onderhouden van voertuigen met ontploffingsmotoren of motoren met inwendige verbranding ;
- opslaan van ontvlambare vloeistoffen ;
- schouwspelzalen ;
- ontsmetting van het haar in de borstelmakerijen ;
- haarsnijderij en ;
- verdelging van knaagdieren en insecten.

Daarnaast zijn er voorschriften inzake stoomtoestellen, die in titel IV opgenomen zijn.

Ten slotte is er één uitvoeringsbesluit, dat niet in het Alge-

meen Reglement van de Arbeidsbescherming opgenomen is : het koninklijk besluit van 21 oktober 1968 betreffende de opslagplaatsen van vloeibaar gemaakt handelspropaan, handelsbutaan of mengsels daarvan in vaste ongekoelde houders.

Hoofdstuk XI

Overgangs- en slotbepalingen

Artikel 43

Dit artikel regelt de toestand van de vergunningsaanvragen die hangende zijn op de dag van de inwerkingtreding van het decreet. Het bepaald de duur waarvoor zij vergund kunnen worden.

Artikel 44

Het bepaald de duur van de lopende vergunningen en beperkt deze tot ten hoogste twintig jaar.

Artikel 45

Het onderwerpt de bestaande inrichtingen onmiddellijk aan de nieuwe indeling in klassen.

Artikel 46

Het is de bedoeling het decreet in werking te laten treden op het ogenblik waarop het uitvoeringsbesluit door de Vlaamse Executieve is vastgelegd.

De Voorzitter van de Vlaamse Executieve,

G. GEENS

***De Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening,
Landinrichting en Natuurbehoud,***

P. AKKERMANS

***De Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid
en Onderwijs,***

J. LENSSENS

KONINKRIJK BELGIE

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE (1)

De Raad van State, afdeling wetgeving, verenigde kamers en achtste kamer, de 1ste oktober 1984 door de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van decreet „betreffende de milieuvergunning”, heeft de 25e oktober 1984 het volgend advies gegeven :

1. De bevoegdheid (2)

Blijkens artikel 19 van het voorontwerp en blijkens de commentaar die op dat artikel in de memorie van toelichting wordt gegeven, acht het Vlaamse Gewest zich bevoegd om twee soorten van vergunningsvoorwaarden vast te stellen :

1) normatieve vergunningsvoorwaarden (artikel 19, eerste lid), in de tekst zelf „algemene of per categorie van inrichtingen geldende voorwaarden” genoemd, in de memorie van toelichting „algemene of sectoriële voorwaarden” ;

2) individuele vergunningsvoorwaarden (artikel 19, tweede lid) te bepalen bij het verlenen van een vergunning.

In zoverre het voorontwerp „de politie van de gevaarlijke, ongezonde en hinderlijke bedrijven” in de zin van artikel 6, § 1, II, 3°, van de bijzondere wet tot voorwerp heeft, doet zich hier geen enkele moeilijkheid voor. Zolang zij maar vermijden bij het vaststellen van de vergunningsvoorwaarden ook de arbeidsbescherming na te streven – aangelegenheid die immers bij de evengenoemde bepaling van de bijzondere wet aan de Gewesten is onttrokken (3) – stellen, inzake bedoelde politie, de Gewesten de vergunningsvoorwaarden vrijelijk vast, aangezien hun ter zake een exclusieve bevoegdheid is verleend.

Dit is echter niet waar in zoverre het voorontwerp betrekking heeft op het lozen van afvalwater.

In artikel 6, § 1, V, 2°, a, van de bijzondere wet wordt „het vaststellen van de algemene en de per sector geldende lozingsvoorwaarden voor het afvalwater” aan de bevoegdheid van de Gewesten onttrokken.

Nu krijgt men een ogenblik de indruk dat met het voorontwerp het Vlaamse Gewest ook geen aanspraak maakt op het vaststellen van zodanige voorwaarden. Artikel 19, eerste lid, van het voorontwerp waarin, zoals gezien, gehandeld wordt over de vaststelling van algemene of per categorie van inrichtingen („sectoriële” in de memorie van toelichting) geldende voorwaarden, vangt immers aan met de woorden „Onverminderd de bepalingen van de wetten, de decreten en de uitvoeringsbesluiten inzake oppervlaktewater, luchtverontreiniging en geluidshinder”. De memorie van toelichting maakt dan echter duidelijk welke betekenis het aldus gemaakte voorbehoud voor het Vlaamse Gewest heeft : „de verplichtingen . . . die door de wetten en decreten en hun uitvoeringsbesluiten inzake oppervlaktewater, luchtverontreiniging en lawaaihinder worden opgelegd” zou het decreet „verder (laten) bestaan”,

(1) L. 16.369/VR/8

(2) L. 16.369/VR

(3) Zie daarover bv. het advies L.15.332/8 van 19 mei 1983 van de Raad van State, van welk advies de memorie van toelichting (p. 3) trouwens melding maakt.

maar aan deze verplichtigen zou de Executieve „algemene of sectoriële vergunningsvoorwaarden” kunnen „toevoegen”.

Welnu, wat betreft „de algemene en de per sector geldende lozingsvoorwaarden voor het afvalwater” staat de bijzondere wet een dergelijke toevoeging niet toe.

In tegenstelling tot wat geldt voor de in artikel 6,§ 1, II, 1°, van de bijzondere wet bedoelde „wettelijke algemene en sectoriële normen” kunnen de Gewesten niet verder gaan dan het Rijk wat betreft de in artikel 6,§ 1, V, 2°, a, van dezelfde wet bedoelde „algemene” en „... per sector geldende lozingsvoorwaarden voor het afvalwater”, kunnen ze, met andere woorden, de door het Rijk vastgestelde voorwaarden niet strenger maken. Dat de Gewesten een zodanige bevoegdheid zouden hebben, daarvoor biedt, in tegenstelling tot de tekst van artikel 6,§ 1, II, 1°, de tekst van artikel 6,§ 1, V, 2°, a, geen steun. Dat die tegenstelling tussen de beide teksten niet toevallig is, blijkt uit het feit dat – zie artikel 6,§ 4, 2°, van de bijzondere wet – bij het vaststellen der lozingsvoorwaarden het Rijk de Gewesten moet betrekken, terwijl diezelfde verplichting niet is opgelegd ten aanzien van de normen waarvan sprake in artikel 6,§ 1, II, 1°. Immers, omdat inzake lozingsvoorwaarden de Gewesten niet verder mogen gaan dan het Rijk, valt het te begrijpen dat het Rijk ze dan toch moet betrekken bij het vaststellen van die voorwaarden, wat weinig of geen zin zou hebben mochten de Gewesten wel verder gaan. Omgekeerd, dat bij de vaststelling van de normen bedoeld in artikel 6,§ 1, II, 1°, het Rijk de Gewesten niet moet betrekken, is ook zinvol, daar deze toch verder mogen gaan.

Wat voorafgaat betekent niet dat de Gewesten geen enkele bevoegdheid inzake het vaststellen van lozingsvoorwaarden voor afvalwater bezitten.

In artikel 6,§ 1, van de bijzondere wet wordt hun enkel het vaststellen van de „algemene” en „de per sector” geldende lozingsvoorwaarden ontzegd. Zij moeten dus ook lozingsvoorwaarden kunnen vaststellen, die voorwaarden namelijk welke niet algemeen of sectorieel zijn.

Welke zijn dat ?

Het kunnen geen andere zijn dan de „bijzondere” en de „andere” voorwaarden waarvan het koninklijk besluit dat het ook heeft over „algemene” en „sectoriële” lozingsvoorwaarden, gewag maakt. Bedoeld besluit is het koninklijk besluit van 3 augustus 1976 houdende algemeen reglement voor het lozen van afvalwater in de gewone oppervlaktewateren, in de openbare riolen en in de kunstmatige afvoerwegen voor regenwater. Daar worden de „bijzondere” en de „andere” voorwaarden niet alleen vermeld, maar ook begripsmatig verbonden met de „algemene” en de „sectoriële”. Zie de artikelen 5 tot en met 15 van dat besluit : de „algemene” zijn de voor alle ondernemingen geldende ; de „sectoriële” zijn die geldend voor alle ondernemingen van een zelfde sector of ondersector ; de „bijzondere” en de „andere” zijn die welke in een individuele lozingsvergunning kunnen worden vastgesteld *.

De conclusie moet dus zijn dat, wat de lozingsvoorwaarden voor afvalwater betreft, aan artikel 19 van het voorontwerp niet de strekking mag worden toegekend die de memorie van

* De tekst van artikel 28,§ 1, 12°, van het wetsontwerp houdende de diverse institutionele hervormingen (Parl. St. Kamer, 461 (1977-1978), nr. 1) stemde op het punt dat ons bezighoudt overeen met de tekst van artikel 6,§ 1, V, 2°, a, van de bijzondere wet. Bij die tekst merkte de Regering op dat „het Gewest toch de mogelijkheid heeft bijzondere voorwaarden in te voeren” (ibid., 461(1977-1978), nr. 20, p. 38). In zijn advies L.13.395NR heeft de Raad van State, onder VIII, die commentaar zonder kritiek geciteerd (Parl. St. Senaat, 261 (B.Z. 1979), nr. 1, bijlage II).

toelichting van het voorontwerp eraan toekent. Ten dezen is het Gewest enkel bevoegd voor het vaststellen van individuele „bijzondere” en „andere” voorwaarden in de hierboven bedoelde zin. Bij de uitvoering van het voorontwerp van decreet zal men daar moeten op letten.

II. Verband met het voorontwerp van decreet tot coördinatie van de bouw- en exploitatievergunningen (1)

Op 28 september 1984 heeft de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs het hier besproken voorontwerp van decreet aan de Raad van State voorgelegd.

Op 14 december 1983 echter had de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud aan de Raad van State reeds een voorontwerp van decreet tot coördinatie van de bouw- en exploitatievergunningen voorgelegd ; dit voorontwerp werd mede voorgedragen door de voornoemde Minister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs.

Aan wie de twee voorontwerpen naast elkaar legt, valt onmiddellijk op dat de inhoud en vorm van het laatstgenoemde voorontwerp mede bepaald worden door inhoud en vorm van het eerste, en niet omgekeerd. Aangezien het voorontwerp van decreet tot coördinatie van de bouw- en exploitatievergunningen het eerst werd opgesteld, kon bij de redactie zelf ervan dit afstemmen uiteraard onmogelijk plaatsvinden. Wel hebben de gemachtigde kabinetsleden bevestigd dat dit nu zal gebeuren.

In de Vlaamse Executieve is men er zich dus van bewust dat het voorontwerp van decreet tot coördinatie van de bouw- en exploitatievergunningen gewijzigd zal moeten worden. De Raad van State vraagt zich dan ook af waarom men, in plaats van dat voorontwerp bij de Raad aanhangig te laten, de desbetreffende adviesaanvraag niet intrekt. Niet langer om advies vragen over een tekst waarvan vast is komen te staan dat hij gewijzigd zal moeten worden, zou getuigd hebben niet alleen van praktische zin, maar ook van een in procedureel opzicht correct gedrag.

III. Onderzoek van de artikelen (1)

Voorafgaande opmerking

Aangezien het advies dringend werd gevraagd, worden vrijwel geen tekstvoorstellen gedaan.

Artikel 5

Luidens artikel 2, laatste lid, van hoofdstuk 1 van titel 1 van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming (hierna kortweg genoemd : het ARAB) is het gemeente- of provinciebestuur, bevoegd voor de behandeling van de aanvragen en de toekenning van de vergunning, dat van de plaats der exploitatie.

H. Lenaerts (2) schrijft in dat verband :

„De bevoegdheid *ratione loci* van deze overheden wordt bepaald door de plaats waar de inrichting is gevestigd. Indien deze gelegen is op het grondgebied van twee gemeenten of twee provincies, moet, volgens Velge, worden nagegaan in welke gemeente de machines of toestellen die het gevaar, de onge-

(1) L. 16.369/8

(2) Administratief Lexicon, 1, Gevaarlijke, ongezonde en hinderlijke inrichtingen, nr. 28.

zondheid of de hinder veroorzaken, gelegen zijn. Komt men met dit criterium tot geen oplossing, dan zullen andere elementen in aanmerking moeten worden genomen, zoals de gemeente waar de maatschappelijke zetel is gevestigd of de gemeente op het grondgebied waarvan het grootste of meest hinderlijke gedeelte van de inrichting gelegen is. In elk geval blijkt uit de vraag van het algemeen reglement, dat slechts één aanvraag moet worden ingediend”.

Artikel 5, §2, van het voorontwerp bepaalt uitdrukkelijk dat indien een inrichting zich over het grondgebied van meer dan één gemeente of provincie uitstrekt, ieder van deze overheden bevoegd blijft voor de inrichtingen of gedeelten van inrichtingen gelegen in haar ambtsgebied.

Deze regeling zal in de praktijk moeilijkheden veroorzaken. Ter illustratie enkele voorbeelden :

- Een inrichting, gelegen op het grondgebied van twee gemeenten, krijgt een vergunning van het college van burgemeester en schepenen van de twee betrokken gemeenten. Op een gegeven ogenblik beslist een van beide gemeentelijke overheden de exploitatievoorwaarden te wijzigen. De andere is het daar niet mee eens.

- Een inrichting, gelegen op het grondgebied van twee gemeenten en twee provincies, krijgt in eerste aanleg een vergunning. Ten gevolge van beroep van derden beslist de ene beroepsinstantie de beslissing in eerste aanleg te bevestigen, terwijl de andere besluit tot weigering van de vergunning.

- Luidens artikel 25, § 2, van het voorontwerp moet de verandering van een vergunde inrichting, wanneer zij niet de indeling in een hogere klasse tot gevolg heeft en niet neerkomt op een toevoeging, aan de bevoegde overheid worden medegedeeld. Hetzelfde artikel bepaalt dat in bedoelde gevallen nochtans een vergunning moet worden aangevraagd indien de bevoegde overheid vaststelt dat de verandering van die aard is dat zij een bijkomend risico voor de mens of een aantasting van het leefmilieu inhoudt of de bestaande hinder vergroot. Quid indien voor een inrichting, die ratione loci onder de bevoegdheid van twee overheden overheden valt, de ene overheid oordeelt dat de geplande verandering een vergroting van de hinder meebrengt, en de andere dat dit niet zo is ?

Het is zaak van de decreetgever te oordelen of moeilijkheden van die aard zwaar genoeg wegen om een ander systeem dan dat van het voorontwerp uit te werken.

Artikel 6

Al laat de memorie van toelichting er weinig twijfel over bestaan dat zulks de bedoeling is, toch precisere men in de tekst zelf dat het om de aanwijzing (en niet : aanduiding) van „categorieën van inrichtingen” gaat, zodat het uitgesloten is dat de Executieve individuele inrichtingen zou aanwijzen waaromtrent een milieueffectrapport of een veiligheidsrapport moet worden opgesteld.

Artikel 8

Paragraaf 1 regelt niet het geval dat een vergunningsaanvraag onder toepassing valt van verschillende indelingsrubrieken, behorend tot verschillende klassen en waarvoor verschillende overheden bevoegd zijn.

Volgens de gemachtigde kabinetsleden zou in zulk een geval de overheid, bevoegd voor de hoogste klasse, over de aanvraag in haar geheel uitspraak doen.

Het is wenselijk dat het voorontwerp dit uitdrukkelijk bepaalt (cfr. artikel 2, tweede lid, ARAB).

Artikel 8, § 2, bepaalt dat het college van burgemeester en schepenen akte neemt van de melding van de exploitatie of van de verandering van een inrichting van de vierde klasse.

Volgens de commentaar in de memorie van toelichting bij artikel 4 van het voorontwerp zijn bedoelde inrichtingen verplicht de algemene en per categorie van inrichtingen geldende voorwaarden na te leven. Dat blijkt overigens indirect uit de artikelen 27, § 2, en 29, § 2, van het voorontwerp.

Wetgevingstechnisch is het echter geboden deze verplichting uitdrukkelijk in het voorontwerp te formuleren.

Onder verwijzing naar het gedeelte van zijn advies gewijd aan de bevoegdheidsvraag, wil de Raad van State er op attenderen dat alle inrichtingen, op grond van het voorontwerp in welke klasse ook ingedeeld, aan de door het Rijk vastgestelde en algemene en sectoriële voorwaarden voor het lozen van afvalwater onderworpen zijn. Dit geldt zelfs voor de inrichtingen die in geen enkele klasse zijn ingedeeld, tenzij men artikel 39 van het voorontwerp ongewijzigd laat, in welk geval deze inrichtingen gewoon geen afvalwater mogen lozen; zie daarover verderop, de commentaar bij genoemd artikel 39.

Artikel 9

Artikel 9, § 2, eerste lid, bepaalt dat op initiatief van het college van burgemeester en schepenen voor alle inrichtingen een informatievergadering kan worden georganiseerd.

Op de vraag welk nut zulk een informatievergadering kan hebben voor de inrichtingen van de vierde klasse, die in principe niet verboden kunnen worden, hebben de gemachtigde kabinetleden geantwoord dat de mogelijkheid tot het organiseren van een informatievergadering enkel bedoeld is voor de inrichtingen van de tweede en de derde klasse.

De tekst moet in die zin worden aangepast.

Artikel 12

Luidens het bepaalde in § 1, stelt de Vlaamse Executieve de verdere regels vast in verband met het aanvragen, het verlenen, het weigeren, de bekendmaking en de verlenging van de vergunning.

De memorie van toelichting vermeldt dat hierbij onder meer zal worden voorzien in het aanrekenen van dossierkosten.

Het is nodig dit in het voorontwerp zelf vast te leggen.

Artikel 13

Het blijkbaar beoogde algemeen effect van het bepaalde in § 1 bekomt men niet door de slotwoorden „of een organisme van openbaar nut . . .“ wel door woorden als „of een door een van hen opgerichte openbare instelling”.

Artikel 16

Men kan zich aanvragen of men, door de Executieve op een algemene wijze ook de „inhoudelijke elementen” van de be-

slissing over de vergunningsaanvraag te doen vaststellen, geen nutteloze bron van mogelijke onwettigheden in het leven roept. Hoe overigens, tenzij men bij weinig dienstige algemeenheden wil blijven, in het algemeen de „inhoudelijk ke elementen” omschrijven van een bij uitstek individuele beslissing als de discretionaire beslissing over een vergunningsaanvraag ?

Artikel 17

Artikel 17, § 1, bepaalt dat de vergunning wordt verleend voor een bepaalde duur, die ten hoogste twintig jaar bedraagt.

In de commentaar in de memorie van toelichting bij dit artikel en bij artikel 14 is er sprake van het opleggen van een proefperiode.

Ter zake om uitleg verzocht, bevestigden de gemachtigde kabinetsleden dat inderdaad wordt gedacht aan het systeem van de proefvergunning.

Indien dit de bedoeling is, is het gewenst in het voorontwerp een bepaling op te nemen zoals die van artikel 11, derde lid, van het ARAB. Op die manier zou onder meer worden vermeden dat er betwistingen ontstaan nopens de vraag of, bij het verstrijken van de proefperiode, de bevoegde overheid de definitieve beslissing dient te nemen op eigen initiatief dan wel op aanvraag van de exploitant.

Artikel 18

Dit artikel regelt onder meer het geval dat een vergunde inrichting door een andere exploitant wordt overgenomen ; er moet alsdan geen nieuwe vergunning worden aangevraagd : de voorheen verleende vergunning blijft geldig voor de duur waarvoor zij werd verleend.

Het is de bevestiging van het principe dat de vergunning eerder tot de plaats en de inrichting zelf behoort dan tot de persoon die ze heeft verkregen.

Blijkens de commentaar in de memorie van toelichting bij dit artikel zou de overnemer nochtans het recht hebben een nieuwe vergunning aan te vragen, die, wanneer zij wordt verleend, de bestaande vergunning opheft.

Het is geraden dit in het voorontwerp zelf op te nemen.

Artikel 19

Met de algemene of per categorie van inrichtingen geldende voorwaarden, die de Executieve luidens artikel 19, eerste lid, gemachtigd wordt uit te vaardigen, zijn, volgens de gemachtigde kabinetsleden, enkel exploitatievoorwaarden bedoeld. Zij menen dat zulks voldoende blijkt uit de eerste zinsnede van het artikel, luidend : „Onverminderd de bepalingen van de wetten, de decreten en de uitvoeringsbesluiten inzake oppervlaktewater, luchtverontreiniging en geluidshinder”. De Raad van State is daar niet van overtuigd om de reden uiteengezet in het gedeelte van zijn advies gewijd aan het bevoegdheidsprobleem. Hij verwijst voor het overige naar dit gedeelte.

Overigens kan de tekst van artikel 19 blijven bestaan, mits hij maar wordt toegepast, rekening houdende met de beperkte bevoegdheid van het Gewest inzake voorwaarden voor het lozen van afvalwater zoals die bevoegdheid in het zopas vermelde gedeelte van ‘s Raads advies is toegelicht. Wel zou het goed

zijn ook in het tweede lid van het besproken artikel het voorbehoud gemaakt in het eerste lid, onder woorden te brengen, en dus dat lid te doen aanvangen met de woorden „Onverminderd de bepalingen van dezelfde wetten, decreten en uitvoeringsbesluiten”.

Artikel 20

Er is een zekere discrepantie tussen de tekst van § 3 en de memorie van toelichting.

Volgens de tekst kan de Executieve de bijzondere vergunningsvoorwaarden wijzigen of aanvullen indien de overheid die de vergunning heeft verleend, niet of onvolkomen optreedt of indien er ernstig gevaar dreigt.

Luidens de memorie van toelichting zou de Executieve alleen in geval van ernstig en dreigend gevaar daartoe kunnen overgaan.

De gemachtigde kabinetsleden hebben verklaard dat de tekst de juiste bedoeling weergeeft ; men zal dus de memorie van toelichting moeten aanpassen.

De woorden „voor alle inrichtingen” dienen in de tekst van § 3 te worden geschrapt, daar zij alleen maar verwarring kunnen stichten. Aangezien artikel 20 handelt over de wijziging en de aanvulling van de bijzondere vergunningsvoorwaarden, kan het alleen betrekking hebben op de inrichtingen van de eerste, tweede en derde klasse. De inrichtingen van de vierde klasse zijn immers niet aan vergunning onderworpen.

Artikel 22

De tekst van dat artikel doet blijken dat tegen de beslissingen tot wijziging of aanvulling van de bijzondere vergunningsvoorwaarden beroep kan worden ingesteld bij de hogere overheid.

Het is derhalve gewenst dat aan de Executieve eveneens opdracht zou worden gegeven de bekendmaking van bedoelde beslissingen te regelen.

Artikel 24

Paragraaf 1 bepaalt dat de Vlaamse Executieve de wijze regelt waarop en de termijn waarbinnen het beroep moet worden ingesteld en behandeld.

De bekendmaking van het feit dat beroep is ingesteld, werd hier blijkbaar vergeten.

Artikel 25

Waarom wordt in § 1 het begrip „toevoeging” afzonderlijk vermeld ofschoon het in artikel 2, 6°, als een onderdeel van het begrip „veranderen van een inrichting” wordt voorgesteld ? En, omgekeerd, waarom wordt het in § 3 niet vermeld ?

Artikel 26

Tegen de beslissing tot ongedaan maken van het verval van de vergunning is niet in een mogelijkheid van beroep voor-

zien. Voor het ontbreken van die mogelijkheid is geen aanwijsbare reden voorhanden.

Artikel 27

In § 3 schrijve men „alleen zij” in plaats van het enigszins dubbelzinnige „zij alleen”.

Met de tekst van artikel 27 zoals hij is, zal de burgemeester ook toezicht uitoefenen op de inrichtingen die door zijn gemeente geëxploiteerd worden. Hierop geattendeerd, antwoordden de gemachtigde kabinetsleden dat het de bedoeling is dat het toezicht over alle in artikel 13 van het voorontwerp bedoelde inrichtingen enkel door de ambtenaren aangewezen door de Executieve en dus niet door de burgemeester uitgeoefend zou worden.

Die bedoeling moet door een tekstwijziging gerealiseerd worden.

Artikelen 29 en 30

In artikel 29, § 5, laatste regel, moeten de woorden „§ 3 en ” geschrapt worden. Artikel 28, § 3, betreft immers maatregelen door de burgemeester genomen. Het heeft geen zin dat de burgemeester een afschrift van het proces-verbaal van vaststelling der inbreuken en van de door hem genomen maatregelen aan zichzelf zou zenden.

Zoals de artikelen 29 en 30 zijn gesteld, heeft men de indruk dat „dreigend gevaar” alleen kan voorkomen bij inrichtingen van de eerste klasse. De gemachtigde kabinetsleden verklaarden ter zake dat het de bedoeling is dat zowel de burgemeester als de technische ambtenaren bij dreigend gevaar steeds kunnen optreden en dit voor alle inrichtingen. De tekst moet op dit punt worden aangepast.

Artikel 33

Dit artikel bedoelt het geval te regelen dat „tekortkomingen” worden vastgesteld zonder dat er sprake is van enige fout in hoofde van de exploitant, namelijk het geval dat de opgelegde exploitatievoorwaarden onvoldoende zijn. Wanneer dergelijke situatie een gevaar oplevert voor de mens en het leefmilieu kunnen de technische ambtenaren de maatregelen voorschrijven die zij nodig achten, zulks in afwachting dat de exploitatievoorwaarden worden aangepast. De tekst geeft die bedoeling niet duidelijk weer. Zeker het gebruik van het woord „tekortkoming” werkt misleidend aangezien per hypothese de exploitant aan geen enkele exploitatievoorwaarde „te kort komt”.

Artikel 35

Men verwijdere het teken „§ 1”.

Het zal wel niet de bedoeling zijn met het tweede lid ieder gerechtelijk beroep uit te sluiten ; enkel het administratief beroep bij de Vlaamse Executieve zal men willen uitsluiten.

Men kan alle twijfel daaromtrent wegnemen door na het woord „beroep” de woorden „bij de Vlaamse Executieve” in te voegen.

Artikel 36

Zoals de tekst is geredigeerd, dekt hij het geval niet waarin geen beroep mogelijk is.

Artikel 37

Artikel 37, § 2, bepaalt dat de rechter het verbod kan uitspreken om de inrichtingen die aan de oorsprong van de inbreuk liggen, te exploiteren gedurende de termijnen die hij bepaalt.

De gemachtigde kabinetsleden bevestigden dat het door de rechter uit te spreken verbod van exploitatie bedoeld is als straf.

Dit is strijdig met artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, luidens hetwelk de decreten binnen de grenzen van de bevoegdheden van de Gewesten en de Gemeenschappen de niet-naleving van hun bepalingen strafbaar kunnen stellen en de straffen wegens niet-naleving kunnen bepalen overeenkomstig Boek 1 van het Strafwetboek, met uitzondering van de criminele straffen bepaald in artikel 7 van dat Wetboek. Immers, wat men noemt „sluiting van een bedrijf”*, komt als straf niet voor in genoemd Boek.

Het staat de decreetgever vrij die maatregel als administratieve sanctie of als veiligheidsmaatregel in te voeren ; in het voorontwerp gebeurt dit trouwens in de gevallen geregeld in artikel 29. Doet de decreetgever dat ook buiten die gevallen, dan is het ten zeerste gewenst in een behoorlijke procedureregeling te voorzien, waarin inzonderheid aandacht wordt besteed aan de rechten van de verdediging.

Volgens de gemachtigde kabinetsleden is het de bedoeling de bepalingen van Boek 1 van het Strafwetboek in hun geheel, dat wil zeggen met inbegrip van hoofdstuk VII en artikel 85, op de door het voorontwerp bepaalde misdrijven toepasselijk te maken.

Het hoofdstuk „Strafbepalingen” moet alsdan worden aangevuld met een artikel, luidende als volgt :

„Alle bepalingen van Boek 1 van het Strafwetboek, hoofdstuk VII en artikel 85 niet uitgezonderd, zijn toepasselijk op de bij dit decreet bepaalde misdrijven”.

Artikel 39

Artikel 39, § 1, vult de bijzondere bepalingen voor het Vlaamse Gewest in de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging aan met een artikel 32sexies, luidens hetwelk de vergunning, bedoeld in artikel 2 van de wet van 26 maart 1971, wordt verleend overeenkomstig de bepalingen van het ontworpen decreet, en de inbreuken met betrekking tot deze vergunning worden opgespoord, vervolgd en gestraft overeenkomstig de bepalingen van dit decreet.

Blijkens de tekst van artikel 2 van de wet van 26 maart 1971 is slechts toegelaten „de lozing van afvalwater waarvoor vergunning is verleend overeenkomstig de bepalingen van deze wet”.

Aangezien volgens de ontworpen regeling slechts bepaalde

* Zie Vanhoudt c.J. en Calewaert W., Belgisch Strafrecht, Story-Scientia, 1976, nr. 1846 en vooral de verwijzing.

inrichtingen vergunningsplichtig zijn, heeft de invoeging van het voorgestelde artikel 32sexies in de wet van 26 maart 1971 tot resultaat dat de lozing van afvalwater door inrichtingen die niet vergunningplichtig zijn, voortaan onmogelijk zal zijn, want verboden door artikel 2 van de wet.

Het nieuwe artikel 32sexies kan dus niet in zijn huidige vorm worden ingevoegd. Artikel 2 van de wet van 26 maart 1971 moet in een of andere zin worden aangepast aan de nieuw ontworpen regeling.

Artikel 39, §2, heft een hele reeks artikelen van de wet van 26 maart 1971 op voor wat betreft het Vlaamse Gewest.

Voor sommige artikelen kan die opheffing zonder bezwaar gebeuren. Dit is het geval voor de artikelen 5, 6 en 7.

Voor de overige artikelen, namelijk de artikelen 39, 40 en 41, §1, 2°, en § 2, stelt de opheffing wel problemen, daar bedoelde artikelen een ruimer toepassingsgebied hebben dan de overeenkomstige artikelen van het voorontwerp.

Verder moet worden vastgesteld dat het voorontwerp een aantal artikelen van de wet van 26 maart 1971 laat voortbestaan die, gedeeltelijk althans, bepaalde artikelen van het voorontwerp overlappen.

Dat wordt thans aangetoond.

Artikel 36 van de wet van 26 maart 1971

Aan dit artikel wordt door het voorontwerp niet geraakt. Luidens artikel 27, § 3, van het voorontwerp wordt het toezicht over de naleving van de voorwaarden die zijn opgelegd met het oog op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging nochtans opgedragen aan door de Executieve aan te wijzen technische ambtenaren ; het toezicht door die ambtenaren veronderstelt het nemen van monsters.

Artikelen 37 en 38 van de wet van 26 maart 1971

Aan deze artikelen wordt door het voorontwerp evenmin geraakt, ofschoon artikel 28 van het voorontwerp ongeveer identieke bepalingen bevat.

In tegenstelling tot artikel 28 van het voorontwerp, dat uitsluitend betrekking heeft op de opsporing en vaststelling van misdrijven, bestaande uit het niet voorhanden zijn van de vereiste vergunning of het niet-naleven van de opgelegde voorwaarden, beogen de artikelen 37 en 38 echter de opsporing en vaststelling van alle overtredingen van de wet en haar uitvoeringsbesluiten.

In de mate dat zij samenvallen met artikel 28 van het voorontwerp, is een opheffing dus verantwoord.

Artikel 39 van de wet van 26 maart 1971

Dit artikel wordt in zijn geheel opgeheven omdat de desbetreffende materie volledig zou geregeld zijn door de artikelen 29, §§ 2, 3 en 4, 30, § 1, 34 en 35 van het voorontwerp. Dat is echter niet zo, wijl bedoeld artikel ook betrekking heeft op verontreinigingen die niet onder het voorontwerp van decreet vallen. Aan de opheffing van dit artikel dienen dus beperkingen te worden aangebracht.

Artikel 40 van de wet van 26 maart 1971

Dit artikel wordt eveneens in zijn geheel opgeheven omdat de desbetreffende materie volledig zou geregeld zijn door de artikelen 29, §§ 2, 3 en 4 en 30, § 1, van het voorontwerp.

Nochtans moet worden vastgesteld dat de maatregelen waarvan sprake in artikel 40 worden genomen wanneer een ernstige verontreiniging of het gevaar daarvoor bestaat, ongeacht wat daarvan de oorzaak is, terwijl de in het voorontwerp vermelde maatregelen slechts kunnen getroffen worden wanneer het dreigend gevaar het gevolg is van het niet-naleven van de opgelegde voorwaarden.

Artikel 40 reikt dus duidelijk verder dan de overeenkomstige artikelen van het voorontwerp.

Om die reden dient de opheffing van artikel 40 gepaard te gaan met beperkingen.

Artikelen 41 van de wet van 26 maart 1971

Artikel 41, § 1, 2°, wordt door het voorontwerp opgeheven. Blijkbaar moet dit onderdeel van het artikel worden behouden voor de inbreuken op de algemene en sectoriële lozingsvoorwaarden, dit zowel voor de vergunningplichtige als de niet-vergunningplichtige inrichtingen. Immers, blijkens artikel 11 van de bijzondere wet kunnen de decreten alleen de niet-naleving van „hun” bepalingen strafbaar stellen en bedoelde voorwaarden zijn niet in decretale bepalingen te vinden, maar in door het Rijk vastgestelde bepalingen.

Artikel 41, § 1, 4°, wordt door het voorontwerp behouden. Vastgesteld moet worden dat artikel 37, § 1, 3°, van het voorontwerp een soortgelijke bepaling bevat. Weliswaar reikt artikel 41, § 1, 4°, verder. Een beperkte opheffing dringt zich dus op.

Artikel 41, § 2, wordt door het voorontwerp opgeheven, omdat artikel 37, § 2, van het voorontwerp een soortgelijke bepaling bevat. Men heeft echter gezien dat laatstgenoemde bepaling strijdig is met artikel 11 van de bijzondere wet. Daarbij komt dat artikel 41, § 2, hoe dan ook gedeeltelijk dient te worden behouden, met name wat betreft de niet-vergunningplichtige inrichtingen.

De paragrafen 3, 4 en 5 van artikel 41 worden door het voorontwerp onaangetaast gelaten. Daar het voorontwerp strafbepalingen bevat, is het nochtans niet onnuttig deze paragrafen uitdrukkelijk op te heffen in zoverre zij betrekking hebben op de materie die door het voorontwerp wordt geregeld.

Artikel 42 van de wet van 26 maart 1971

Aan dit artikel wordt door het voorontwerp niet geraakt. Aangezien de gemachtigde kabinetsleden verklaarden dat het niet in de bedoeling ligt de lozing van rioolwater door gemeenteverheden aan vergunning te onderwerpen, dient bedoeld artikel te worden opgeheven.

Artikel 40

Artikel 40 heft de wet van 5 mei 1888 betreffende het toezicht op de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke inrichtingen en op de stoomtuigen en stoomketels op wat betreft het Vlaamse Gewest.

In antwoord op de opwerping dat bedoelde wet niet zonder meer kan worden opgeheven omdat zij niet uitsluitend het toezicht op de hinderlijke inrichtingen regelt, antwoordden de gemachtigde kabinetsleden dat ook de stoomtuigen en stoomketels in de door de Executieve vast te stellen indelingslijst zouden worden opgenomen.

Zelfs aangenomen dat dit zo zou zijn, moet toch worden op-

gemerkt dat de wet van 5 mei 1888 in zeer ruime bewoordingen is gesteld. Zo bepaalt artikel 2 van genoemde wet dat de overtredingen van de bepalingen van al de besluiten betreffende de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke inrichtingen en de stoomtuigen en stoomketels worden gestraft op de aldaar bepaalde wijze.

Daarbij komt dat genoemde wet ook als rechtsgrond wordt ingeroepen voor geheel het ARAB (zie aanhef besluit van de Regent van 11 februari 1946 houdende goedkeuring van de titels I en II van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming en aanhef besluit van de Regent van 27 september 1947 houdende goedkeuring van de titels III, IV en V van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming). Het kan derhalve niet uitgesloten worden geacht dat bijvoorbeeld overtredingen van de bepalingen van titel II van het ARAB, die betrekking hebben op de arbeidshygiëne en de veiligheid en de gezondheid van de arbeiders, worden gestraft op basis van de wet van 5 mei 1888.

Het is derhalve geraden genoemde wet slechts op te heffen in zoverre ze betrekking heeft op de materie geregeld door het voorontwerp van decreet.

Die bepalingen van titel I van het ARAB welke onverenigbaar zijn met de bepalingen van het ontworpen decreet, zullen, toch in de mate dat ze niet strekken of niet tevens strekken tot bescherming van de arbeiders (zie met name artikel 21), uiteraard worden opgeheven door dat decreet.

Met het oog op rechtszekerheid kan het aanbeveling verdienen dit uitdrukkelijk te doen.

De andere bepalingen van titel I zijn geroepen om vervangen te worden door de besluiten die de Executieve zal nemen ter uitvoering van het ontworpen decreet. In afwachting dat dit gebeurt, zullen ze, overeenkomstig de algemene interpretatieregels, van kracht blijven.

Hetzelfde geldt voor titel IV van het ARAB, aangezien volgens de gemachtigde kabinetsleden het ontworpen decreet ook bedoeld is voor de stoomtuigen en stoomketels, die, met toepassing van dit decreet, opgenomen zouden worden in de indelingslijst.

Artikel 43

Dit artikel bepaalt dat de vergunde inrichtingen en die welke nog vergund zullen worden overeenkomstig de in artikel 40 vermelde wet, in vier klassen worden ingedeeld zodra de indelingslijst van kracht wordt en dat zij onder het toezicht vallen van de overheid die bevoegd is voor de klasse waarin ze zijn ingedeeld. De uitdrukking „overeenkomstig de in artikel 40 vermelde wet” dient te worden geweerd omdat de wet van 5 mei 1888 geen vergunningsstelsel bevat. De vergunningsstelsels die hier worden bedoeld zijn neergelegd in de wet van 26 maart 1971, in titel I van het ARAB en, wat betreft de stoomtuigen en stoomketels, in titel IV van het ARAB. Het artikel dient op dit punt te worden verbeterd.

Artikel 44

Dat artikel is overbodig daar het algemeen geldende interpretatieregels verwoordt : bij de vervanging van een wet (in de materiële zin van het woord) door een andere, blijven de regelen ter uitvoering van de vervangen wet van kracht tot zijn vervangen zijn door regelen ter uitvoering van de vervangende

wet ; worden in de vervangende wet nieuwe strafbepalingen gesteld met betrekking tot de wet en haar uitvoeringsbesluiten (zoals in casu in artikel 37 van het voorontwerp), dan gelden die ook voor de besluiten ter uitvoering van de vervangen wet zolang die niet vervangen zijn door besluiten ter uitvoering van de vervangende wet ; deze vroegere besluiten blijven immers enkel voortbestaan om voorlopig de uitvoering van de vervangende wet te verzekeren en zijn in die zin besluiten ter uitvoering van die wet.

Er is des te meer reden om artikel 44 weg te laten daar het geredigeerd is alsof vaststond dat de wet van 5 mei 1888 de wet is die de rechtsgrond vormt van het ARAB. Welnu, zoals de Raad van State heeft doen opmerken in zijn advies L.15.332/8 van 19 mei 1983, waarnaar de memorie van toelichting van het voorontwerp verwijst, wordt dat betwist.

De verenigde kamers waren samengesteld uit :

de heren : P. TAPIE, **kamervoorzitter, voorzitter,**

G. BAETEMAN, **kamervoorzitter,**

A. VANWELKENHUYZEN, J. NIMMEGEERS,
J. BORRET, P. FINCOEUR, **staatsraden,**

S. FREDERICQ, F. DE KEMPENEER, C. DES-
CHAMPS, J. DE GAVRE, **assessoren van de af-
deling wetgeving,**

mevrouwen : S. VAN AELST, R. DEROY, **griffiers.**

De verslagen werden uitgebracht door mevrouw R. TULKENS, **auditeur,** en door de heer M. HANOTIAU, **auditeur.**

De Griffier,

De Voorzitter,

S. VAN AELST

P. TAPIE

De achtste kamer was samengesteld uit :

de heren : G. BAETEMAN, **kamervoorzitter,**

J. NIMMEGEERS, J. BORRET, **staatsraden,**

G. VAN HECKE, F. DE KEMPENEER, **assesso-
ren van de afdeling wetgeving,**

mevrouw : S. VAN AELST, **griffier.**

Het verslag werd uitgebracht door mevrouw R. TULKENS, **auditeur.**

De Griffier,

De Voorzitter,

S. VAN AELST

G. BAETEMAN

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE EXECUTIEVE,

Op voordracht van de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud en de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs,

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud en de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs worden gelast in naam van de Vlaamse Executieve bij de Vlaamse Raad het ontwerp van decreet in te dienen waarvan de tekst volgt :

Hoofdstuk 1

Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet.

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten wordt verstaan onder :

1° inrichtingen : fabrieken, werkplaatsen, opslagplaatsen, machines, installaties, toestellen en activiteiten die op een door de Vlaamse Executieve op te stellen lijst voorkomen ;

2° exploiteren : in werking stellen of houden, gebruiken, installeren of in stand houden van een inrichting, daaronder begrepen het lozen van afvalwater ;

3° exploitant : elke natuurlijke of rechtspersoon die een inrichting exploiteert of voor wiens rekening een inrichting wordt geëxploiteerd ;

4° milieueffectrapport (MER) : een document waarin zowel de directe als de indirecte gevolgen op het leefmilieu van de voorgenomen activiteit worden geïdentificeerd, beschreven en afgewogen ;

5° veiligheidsrapport (VR) : een document waarin de risico's van de voorgenomen activiteit worden aangegeven alsmede de maatregelen worden aangeduid die zullen worden genomen ter preventie van zware ongevallen en ter beperking van de gevolgen daarvan voor de mens en het leefmilieu ;

6° veranderen van een inrichting : wijzigen, uitbreiden, toevoegen ;

– wijzigen : het verplaatsen binnen de vergunde inrichting, of het aanwenden van een andere fabricagemethode ;

– uitbreiden : het vergroten in capaciteit, in drijfkracht of in oppervlakte op percelen waarop de geldende vergunning betrekking heeft ;

– toevoegen : het vergroten in opslagcapaciteit, in drijfkracht of in oppervlakte op percelen, waarop de geldende vergunning geen betrekking heeft ;

7° tijdelijke inrichting : de vergunningsplichtige inrichting waarvan de exploitatie geen blijvende gevolgen voor het leefmilieu veroorzaakt en in principe niet langer zal duren dan :

– één jaar, als het een inrichting betreft die verband houdt met een bouwwerf ;

– drie maanden in de andere gevallen ;

8° belanghebbende : elke natuurlijke of rechtspersoon die rechtstreeks hinder ondervindt of kan ondervinden van de exploitatie van een inrichting.

Artikel 3

De inrichtingen die hinderlijk worden geacht voor de mens en het leefmilieu worden, in de mate waarin zij voor dezen een risico inhouden, in vier klassen ingedeeld.

De Vlaamse Executieve stelt de lijst en de klassen van die inrichtingen vast.

Artikel 4

§ 1. Niemand mag zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste, de tweede of de derde klasse, exploiteren of veranderen.

§ 2. Niemand mag, zonder daarvan vooraf melding te hebben gedaan, een inrichting die behoort tot de vierde klasse, exploiteren of veranderen.

Artikel 5

Wanneer werken zullen worden uitgevoerd of handelingen verricht die vergunningsplichtig zijn overeenkomstig artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en deze werken of handelingen bestemd zijn voor het exploiteren of veranderen van een inrichting die vergunningsplichtig is krachtens dit decreet, moet en mag enkel een milieuvergunning aangevraagd worden bij de overheid die bevoegd is voor de klasse waartoe de inrichting behoort.

Artikel 6

§ 1. Zijn voor de toepassing van dit decreet territoriaal bevoegd, de overheden tot wier ambtsgebied de percelen behoren waarop de exploitatie of de verandering van de inrichting gebeurt of gepland is.

§ 2. Indien een inrichting zich over het grondgebied van meer dan één gemeente of provincie uitstrekt, blijft ieder van deze overheden bevoegd voor de inrichtingen of gedeelten van inrichtingen gelegen op haar ambtsgebied.

Artikel 7

De Vlaamse Executieve duidt de categorieën van inrichtingen aan waarvoor een milieueffectrapport of een veiligheidsrapport wordt vereist vooraleer een vergunning kan worden verleend.

De Vlaamse Executieve stelt de nadere regels vast in verband met de procedure, de inhoud, de voorwaarden en de vorm, waaraan het milieueffectrapport en het veiligheidsrapport dienen te voldoen.

Artikel 8

De vergunningen verleend op grond van dit decreet, doen geen afbreuk aan de rechten van derden.

Hoofdstuk II

Vergunningsprocedure voor nieuwe inrichtingen

Artikel 9

§ 1. Binnen een termijn van vier maanden beslist de bestendige deputatie van de provincieraad in eerste aanleg over de vergunningsaanvragen van inrichtingen van de eerste klasse.

Binnen een termijn van drie maanden beslist het college van burgemeester en schepenen in eerste aanleg over de vergunningsaanvragen van inrichtingen van de tweede en de derde klasse.

Wanneer een vergunningsaanvraag onder toepassing valt van verschillende indelingsrubrieken behorend tot verschillende klassen, dan wordt uitspraak gedaan door de overheid die bevoegd is voor de hoogste klasse.

§ 2. De termijnen bedoeld in § 1 vangen aan op de dag dat de bevoegde overheid bevestigd heeft dat het aanvraagdossier volledig is.

§ 3. Bij gemotiveerd besluit kan de vergunningverlenende overheid de termijnen waarbinnen zij uitspraak moet doen eenmaal verlengen met maximum eenzelfde duur. Zij deelt deze beslissing mee aan de aanvrager voor het verstrijken van de vastgestelde termijn.

De vergunning wordt geacht geweigerd te zijn indien binnen de vastgestelde of verlengde termijn, geen uitspraak is gedaan door de bevoegde overheid. Tegen deze stilzwijgende weigering kan door de aanvrager beroep worden ingesteld binnen een termijn van één maand, te rekenen vanaf de dag volgend op het verstrijken van de vastgestelde of verlengde termijn.

§ 4. Het college van burgemeester en schepenen neemt akte van de melding van de exploitatie of de verandering van een inrichting van de vierde klasse.

Artikel 10

§ 1. Behoudens andersluidende bepalingen, wordt elke beslissing over een vergunningsaanvraag voorafgegaan door een openbaar onderzoek dat wordt ingesteld volgens de modaliteiten en binnen de termijnen bepaald door de Vlaamse Executieve.

§ 2. Op initiatief van het college van burgemeester en schepenen kan voor alle vergunningsplichtige inrichtingen een informatievergadering worden georganiseerd.

Voor de inrichtingen van de eerste klasse waarvoor een milieueffect- of veiligheidsrapport wordt vereist, moet ten minste één informatievergadering worden georganiseerd.

De Vlaamse Executieve bepaalt de nadere regels in verband met de organisatie van deze vergadering.

Artikel 11

§ 1. De Vlaamse Executieve duidt de overheidsorganen aan die vooraf advies uitbrengen over de vergunningsaanvraag. Zij bepaalt de inhoudelijke elementen van de adviezen, de gevallen waarin en de termijnen waarbinnen deze moeten uitgebracht worden.

Bij gebreke van advies binnen de gestelde termijn wordt het overheidsorgaan geacht een gunstig advies te hebben uitgebracht.

§ 2. Wanneer een vergunningsaanvraag werd ingediend in toepassing van artikel 5, wordt het advies gevraagd van de gemachtigde ambtenaar zoals bedoeld in de bovengenoemde wet van 29 maart 1962.

Een ongunstig advies van die ambtenaar is bindend in de gevallen waarin over de vergunningsaanvraag uitspraak wordt gedaan door het college van burgemeester en schepenen.

Artikel 12

§ 1. In iedere provincie wordt een milieuvergunningscommissie opgericht, die de bestendige deputatie van de provincieraad advies verleent in de gevallen die de Vlaamse Executieve bepaalt.

§ 2. Er wordt een Gewestelijke Milieuvergunningscommissie opgericht die de Vlaamse Executieve advies verleent in de gevallen die zij bepaalt.

§ 3. De Vlaamse Executieve regelt de samenstelling en de werking van deze commissies.

Artikel 13

§ 1. De Vlaamse Executieve stelt de verdere regels vast in verband met het aanvragen, het verlenen, het weigeren, de beëindiging en de verlenging van de vergunning.

Zij bepaalt eveneens het bedrag dat aan de aanvrager zal worden aangerekend als tussenkomst in de dossierkosten.

§ 2. De documenten welke krachtens dit decreet moeten worden meegedeeld, hoeven geen gegevens te bevatten waarvoor het handels- of fabricagegeheim geldt. De aanvrager is nochtans verplicht aan de adviesverlenende overheidsorganen alle gevraagde gegevens en inlichtingen te verstrekken.

Artikel 14

§ 1. Binnen een termijn van vier maanden doet de Vlaamse Executieve in eerste en laatste aanleg uitspraak over een aanvraag tot vergunning van een inrichting van de Staat, een Gemeenschap, een Gewest, een provincie of een door een van

hen opgerichte openbare instelling.

§2. Binnen een termijn van vier maanden doet de bestendige deputatie in eerste aanleg uitspraak over de aanvraag tot vergunning van een inrichting van een gemeente, van een vereniging van gemeenten en van een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn.

§ 3. De termijnen bedoeld in § 1 en § 2 vangen aan op de dag dat de bevoegde overheid bevestigd heeft dat het aanvraagdossier volledig is.

§ 4. De Vlaamse Executieve stelt de nadere regels vast in verband met de vergunningsprocedures.

Artikel 15

§ 1. Binnen een termijn van twee maanden, vanaf de dag waarop zij heeft bevestigd dat het aanvraagdossier volledig is, doet het college van burgemeester en schepenen in eerste aanleg uitspraak over een vergunning van een tijdelijke inrichting, welke ook de klasse van de inrichting weze.

§2. Er dient geen openbaar onderzoek te worden ingesteld.

§ 3. De Vlaamse Executieve bepaalt de inrichtingen waarvoor en de wijze waarop deze vergunning kan worden verkregen.

Artikel 16

§ 1. De exploitant van een inrichting die na haar inbedrijfstelling vergunningsplichtig wordt door aanvulling of wijziging van de indelingslijst, moet binnen zes maanden te rekenen vanaf de inwerkingtreding van die aanvulling of wijziging een vergunningsaanvraag indienen bij de overheid die bevoegd is ingevolg de nieuwe indeling.

§ 2. Er dient geen openbaar onderzoek te worden ingesteld.

§ 3. In afwijking van artikel 4 mag de exploitatie worden voortgezet tot een definitieve beslissing wordt genomen over de ingediende vergunningsaanvraag.

§ 4. De Vlaamse Executieve stelt nadere regels vast voor de inrichtingen die vergunningsplichtig worden nadat zij in bedrijf zijn gesteld.

Artikel 17

§ 1. De beslissing over de vergunningsaanvraag is met redenen omkleed. De Vlaamse Executieve bepaalt de vorm en de inhoudelijke elementen van deze beslissing.

De vergunning vermeldt onder welke voorwaarden de inrichting mag worden geëxploiteerd en bepaalt binnen welke termijn de vergunde inrichting ingebruik moet worden genomen. Die termijn mag geen drie jaar overschrijden.

§ 2. Wanneer een vergunningsaanvraag wordt ingediend in toepassing van artikel 5 en er een milieuvergunning bekomen wordt, bevat deze in elk geval de voorwaarden waaronder de werken en handelingen bedoeld in artikel 44 van bovengenoemde wet van 29 maart 1962 kunnen worden uitgevoerd en verricht.

Artikel 18

§ 1. De vergunning mag op proef worden verleend voor een termijn van ten hoogste twee jaar. Voor het verstrijken van die termijn neemt de bevoegde overheid een definitieve beslissing na advies van de in artikel 10 van dit decreet bedoelde overheidsorganen en zonder bijkomende formaliteiten.

§ 2. De vergunning wordt verleend voor een bepaalde duur van ten hoogste twintig jaar, de eventuele proeftijd inbegrepen.

§ 3. Ten laatste zes maanden voor het verstrijken van de lopende vergunning moet bij de bevoegde overheid een nieuwe vergunning worden aangevraagd.

§ 4. De vergunning voor een tijdelijke inrichting kan slechts eenmaal worden verlengd voor maximaal dezelfde duur als deze die oorspronkelijk werd toegestaan.

§ 5. De Vlaamse Executieve stelt nadere regels vast in verband met de duur en de hernieuwing van de vergunning.

Artikel 19

De krachtens dit decreet toegestane vergunningen blijven geldig voor de duur van de lopende vergunning :

1° wanneer de inrichting naar een andere klasse overgaat door wijziging van de indelingslijst ;

2° wanneer de inrichting door een andere exploitant wordt overgenomen. De overname moet vooraf worden gemeld aan de overheid die de vergunning heeft verleend.

Hoofdstuk III

Exploitatievoorwaarden en verplichtingen
van de exploitant

Artikel 20

Onverminderd de bepalingen van de wetten, de decreten en de uitvoeringsbesluiten inzake oppervlaktewater, luchtverontreiniging en geluidshinder, wordt de Vlaamse Executieve gemachtigd algemene of per categorie van inrichtingen geldende voorwaarden uit te vaardigen, waarvan ze indien om technische redenen noodzakelijk, bij gemotiveerd besluit kan afwijken.

Onverminderd de bepalingen van dezelfde wetten, decreten en uitvoeringsbesluiten kan de vergunningverlenende overheid bij het verlenen van een vergunning bijzondere voorwaarden opleggen, met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu.

Artikel 21

§ 1. De vergunningverlenende overheid, kan steeds bij gemotiveerde beslissing, ambtshalve, of op verzoek van de adviesverlenende overheidsorganen, van de exploitant en van iedere belanghebbende, de door haar opgelegde vergunningsvoorwaarden wijzigen of aanvullen. Behalve wanneer zij zelf het initiatief tot wijziging of aanvulling hebben genomen, wordt vooraf het advies van de door de Vlaamse Executieve aangeduide overheidsorganen ingewonnen.

§ 2. Indien na aanmaning door de Vlaamse Executieve de

overheid die de vergunning heeft verleend, niet of onvolkomen optreedt, of indien er ernstig gevaar dreigt voor de mens en het leefmilieu, kan de Vlaamse Executieve, de vergunningsvoorwaarden wijzigen of aanvullen.

§ 3. De Vlaamse Executieve stelt de verdere regels vast in verband met het wijzigen of aanvullen van de opgelegde vergunningsvoorwaarden en regelt eveneens de wijze van bekendmakingen van de desbetreffende beslissingen.

Artikel 22

De exploitant van een inrichting is verplicht de exploitatievoorwaarden na te leven.

Ongeacht de verleende vergunning moet hij steeds de nodige maatregelen treffen om schade, hinder en zware ongevallen te voorkomen en, om bij ongeval, de gevolgen ervan voor de mens en het leefmilieu zo beperkt mogelijk te houden.

De Vlaamse Executieve stelt nadere regels vast in verband met de verplichtingen van de exploitant.

Hoofdstuk IV

Beroep

Artikel 23

§ 1. Tegen elke beslissing over vergunningsaanvragen in eerste aanleg genomen door het college van burgemeester en schepenen, kan beroep worden ingediend bij de bestendige deputatie van de provincieraad, die uitspraak doet binnen een termijn van vier maanden na ontvangst van het beroepschrift.

§ 2. Tegen elke beslissing over vergunningsaanvragen in eerste aanleg genomen door de bestendige deputatie van de provincieraad, kan beroep worden ingediend bij de Vlaamse Executieve, die uitspraak doet binnen een termijn van vijf maanden na ontvangst van het beroepschrift.

§ 3. De overheid die bevoegd is inzake het beroep, kan mits motivering de termijn waarbinnen ze uitspraak moet doen, eenmaal met dezelfde termijn verlengen.

Zij geeft hiervan kennis aan de beroeper voor het verstrijken van de eerste termijn.

Artikel 24

§ 1. Het beroep bedoeld in artikel 23 kan worden ingediend door :

- 1° de aanvrager van de vergunning of de exploitant ;
- 2° de gouverneur ;
- 3° de adviesverlenende overheidsorganen ;
- 4° het college van burgemeester en schepenen tegen beslissingen van de bestendige deputatie van de provincieraad ;
- 5° elke belanghebbende.

§ 2. De Vlaamse Executieve regelt de wijze waarop het beroep moet worden ingediend, bekendgemaakt en behandeld.

§ 3. Het beroep bedoeld in artikel 23 schorst de beslissing

niet tenzij het wordt ingediend door de gouverneur of de adviesverlenende overheidsorganen.

Artikel 25

§ 1. Wanneer binnen de vastgestelde of verlengde termijn geen uitspraak is gedaan mag de exploitatie worden gestart mits eerbiediging van de algemene en de sectoriële voorwaarden indien in eerste aanleg de vergunning werd geweigerd of indien er geen uitspraak werd gedaan binnen de vastgestelde of verlengde termijn.

§ 2. Indien in eerste aanleg een vergunning werd verleend en er beroep werd ingediend door de gouverneur of de adviesverlenende overheidsorganen wordt, bij het verstrijken van de vastgestelde of verlengde termijn in beroep, de schorsing bedoeld in artikel 24, § 3 van rechtswege opgeheven.

Artikel 26

§ 1. Tegen elke beslissing van het college van burgemeester en schepenen, waarbij de vergunningsvoorwaarden worden gewijzigd of aangevuld, kan beroep worden ingediend bij de bestendige deputatie van de provincieraad die uitspraak doet binnen een termijn van twee maanden na ontvangst van het beroepschrift.

§ 2. Tegen elke beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad, waarbij de vergunningsvoorwaarden worden gewijzigd of aangevuld, kan beroep worden ingediend bij de Vlaamse Executieve, die uitspraak doet binnen een termijn van twee maanden na ontvangst van het beroepschrift.

§ 3. Het beroep bedoeld in dit artikel kan worden ingediend door de exploitant, de gouverneur, de adviesverlenende overheidsorganen en elke belanghebbende.

§ 4. Dit beroep schorst de beslissing.

§ 5. De Vlaamse Executieve regelt de wijze waarop dit beroep moet worden ingediend, bekendgemaakt en behandeld.

Hoofdstuk V

Verandering van een vergunde inrichting

Artikel 27

§ 1. Een vergunning moet worden aangevraagd telkens de verandering van een vergunde inrichting de indeling van die inrichting in een hogere klasse tot gevolg heeft, en bij toevoeging. De overheid die de vergunning heeft verleend, beslist in eerste aanleg over de aanvraag voor de verandering van die inrichting, tenzij door de verandering de inrichting van de tweede of derde klasse naar de eerste klasse overgaat.

§ 2. In de andere gevallen moet de verandering worden meegedeeld aan de overheid die de vergunning heeft verleend. Een vergunning moet worden aangevraagd indien deze overheid vaststelt dat de verandering van die aard is dat zij een bijkomend risico voor de mens of een aantasting van het leefmilieu inhoudt of de bestaande hinder vergroot.

§ 3. De Vlaamse Executieve bepaalt nadere regelen in verband met de verandering van de vergunde inrichting.

Hoofdstuk VI

Verval van de vergunning

Artikel 28

§ 1. De vergunning vervalt van rechtswege wanneer zij betrekking heeft op een inrichting :

1° die niet ingebruik werd genomen binnen de krachtens artikel 17, § 1 bepaalde termijn ;

2° die vernield is wegens brand of ontploffing veroorzaakt ten gevolge van de exploitatie van de inrichting ;

3° die gedurende twee opeenvolgende jaren niet werd geëxploiteerd.

§ 2. Indien de in § 1 genoemde gevallen slechts betrekking hebben op een gedeelte van de inrichting, vervalt de vergunning slechts voor dat gedeelte.

Hoofdstuk VII

Toezicht en dwangmaatregelen

Artikel 29

§ 1. Onverminderd de bevoegdheden van de officieren van gerechtelijke politie, houden de burgemeester en de ambtenaren die de Vlaamse Executieve aanwijst, toezicht op de toepassing van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten en op de naleving van de milieuvergunning volgens de regels bepaald in dit hoofdstuk.

§ 2. De burgemeester zal er zich van gewissen of de in bedrijf gestelde inrichtingen vergund zijn. Hij zal waken over de naleving van de voor de inrichtingen van tweede, derde en vierde klasse geldende exploitatievoorwaarden.

De Vlaamse Executieve kan hem gelasten toezicht uit te oefenen over de naleving van sommige vergunningsvoorwaarden van de door haar aangewezen inrichtingen van eerste klasse.

§ 3. Het toezicht over alle inrichtingen zal door de overeenkomstig § 1 van dit artikel aangewezen ambtenaren uitgeoefend worden. Bovendien oefenen alleen zij het toezicht uit over de naleving van de voorwaarden die zijn opgelegd met het oog op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging.

Artikel 30

§ 1. De burgemeester en de overeenkomstig artikel 29, § 1 aangewezen ambtenaren kunnen mondelinge of schriftelijke raadgevingen, onderrichtingen, aanmaningen en bevelen geven.

§ 2. Zij stellen de overtredingen vast door middel van processen-verbaal die bewijskracht hebben tot het tegendeel bewezen is. Een afschrift van het proces-verbaal wordt bij aantekend schrijven ter kennis gebracht van de overtreder binnen de vijf werkdagen na de vaststelling van de overtreding.

§ 3. Zij mogen bij de uitoefening van hun ambt op elk ogenblik van de dag of van de nacht, zonder voorafgaande verwittiging, vrij binnen gaan in alle inrichtingen.

Tot de ruimten die als woning dienen hebben zij slechts toegang tussen vijf uur 's morgens en éénentwintig uur 's avonds en mits machtiging van de politierechter.

§ 4. Bij de uitoefening van hun ambt kunnen zij de bijstand van de gemeentepolitie en van de rijkswacht vorderen. Zij kunnen tevens de nodige onderzoeksmaatregelen treffen volgens de modaliteiten bepaald door de Vlaamse Executieve.

Artikel 31

§ 1. De burgemeester kan ambtshalve of op voorstel van de krachtens artikel 29, § 1 aangewezen ambtenaren, mondeling en ter plaats de stopzetting bevelen van de activiteiten, de toestellen verzegelen en de onmiddellijke sluiting van de inrichting opleggen, wanneer hij vaststelt dat een vergunningsplichtige inrichting zonder vergunning wordt geëxploiteerd.

Deze maatregelen worden van rechtswege opgeheven door het verlenen van de vergunning.

§ 2. Wanneer de burgemeester vaststelt dat een inrichting van de tweede of de derde klasse wordt geëxploiteerd in strijd met de vergunningsvoorwaarden, en wanneer de exploitant weigert gevolg te geven aan de schriftelijk gegeven onderrichtingen, kan de burgemeester op advies van de krachtens artikel 29, § 1 aangewezen ambtenaren de stopzetting bevelen van een activiteit binnen de termijn die hij bepaalt en de toestellen verzegelen, en zo nodig, de voorlopige sluiting van een deel van de inrichting opleggen. Hetzelfde geldt wanneer een inrichting van de vierde klasse wordt geëxploiteerd in strijd met de algemene of sectoriële exploitatievoorwaarden.

§ 3. De burgemeester mag, op advies van de krachtens artikel 29, § 1 aangewezen ambtenaren, de in § 2 bedoelde maatregelen nemen in inrichtingen van de eerste klasse ingeval van dreigend of ernstig gevaar voor de mens en het leefmilieu, en wanneer de exploitant weigert gevolg te geven aan de schriftelijk gegeven onderrichtingen.

§ 4. Wanneer de burgemeester niet of onvolkomen optreedt, kunnen de maatregelen, vermeld in de § 1, 2 en 3, getroffen worden door de krachtens artikel 29, § 1 aangewezen ambtenaren.

§ 5. Het proces-verbaal van de vaststelling der inbreuken en de beslissing tot stopzetting, verzegeling of sluiting zoals bedoeld in de vorige paragrafen van dit artikel, worden binnen vijf werkdagen bij ter post aangetekende brief ter kennis gebracht van de exploitant. Een afschrift van het proces-verbaal en van de beslissing wordt onverwijld gezonden aan de krachtens artikel 29, § 1 aangewezen ambtenaren in de gevallen bedoeld in § 1, § 2 en § 3 van dit artikel en aan de burgemeester en aan de Vlaamse Executieve in het geval bedoeld in § 4 van dit artikel.

Artikel 32

§ 1. De krachtens artikel 29, § 1 aangewezen ambtenaren kunnen mondeling en ter plaatse, de stopzetting bevelen van een activiteit binnen de termijn die zij bepalen en de toestellen verzegelen en zo nodig, de voorlopige sluiting van een deel van de inrichting opleggen, wanneer zij vaststellen dat een inrichting wordt geëxploiteerd in strijd met de exploitatievoorwaarden, en wanneer de exploitant weigert gevolg te geven aan de gegeven onderrichtingen. Hetzelfde geldt ingeval van dreigend of ernstig gevaar voor de mens en het leefmilieu.

§ 2. Het proces-verbaal van vaststelling van de inbreuken en de in de vorige paragraaf van dit artikel bedoelde beslissing, worden, binnen vijf werkdagen, bij ter post aangetekende brief, ter kennis gebracht van de exploitant.

Een afschrift van het proces-verbaal en van de beslissing wordt onverwijld gezonden aan de burgemeester en aan de Vlaamse Executieve.

Artikel 33

§ 1. De krachtens artikel 31 en 32 getroffen maatregelen moeten gemotiveerd worden.

§ 2. Indien binnen de gestelde termijn geen gevolg wordt gegeven aan de maatregelen en bevelen bedoeld in artikel 31 en 32, dan kunnen de overeenkomstig artikel 29, § 1, aangewezen ambtenaren de nodige maatregelen ambtshalve uitvoeren of doen uitvoeren. De uitvoering van deze maatregel geschiedt op kosten en risico van de exploitant van de inrichting op wie ze worden toegepast.

Artikel 34

De exploitant kan beroep indienen bij de Vlaamse Executieve tegen de maatregelen genomen op grond van artikel 31, § 2, § 3 en § 4 en van artikel 32. Het beroep schorst de beslissingen niet. Binnen een termijn van twee maanden wordt over het beroep uitspraak gedaan.

De Vlaamse Executieve regelt de modaliteiten en de termijnen van het beroep.

Artikel 35

§ 1. Wanneer de vergunningsvoorwaarden ontoereikend blijken te zijn, en in afwachting dat zij worden gewijzigd, kunnen de overeenkomstig artikel 29, § 1 aangewezen ambtenaren binnen de termijn die zij bepalen, in alle inrichtingen, alle maatregelen voorschrijven die zij nodig achten om een einde te stellen aan de tekortkomingen die zij vaststellen en als gevaar beschouwen voor de mens en het leefmilieu. Zij kunnen daartoe, zonder uitstel, het gebruik van een machine, een produkt of enig materieel, en de toegang tot een bepaalde ruimte tijdelijk verbieden en het tijdelijk stopzetten bevelen van elke activiteit, wanneer de exploitant weigert gevolg te geven aan de gegeven onderrichtingen.

§ 2. De beslissing moet met redenen worden omkleed. Zij wordt binnen vijf werkdagen bij een ter post aangetekend schrijven, bevestigd aan de exploitant. Een afschrift hiervan wordt onverwijld aan de vergunningverlenende overheid toegezonden.

Hoofdstuk VIII

Schorsing en opheffing van de vergunning

Artikel 36

§ 1. De overheid die de vergunning heeft verleend, kan bij gemotiveerde beslissing en op de wijze die door de Vlaamse Executieve wordt bepaald, de milieuvergunning schorsen of opheffen in geval de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten en de geldende vergunningsvoorwaarden niet worden nageleefd.

§ 2. Tenzij de beslissing tot schorsing of opheffing van de milieuvergunning door de Vlaamse Executieve werd genomen, kan de exploitant tegen deze beslissing beroep indienen bij de Vlaamse Executieve, die uitspraak doet binnen een termijn van twee maanden. Het beroep schorst de beslissing.

§ 3. De Vlaamse Executieve regelt de modaliteiten van het beroep.

Artikel 37

Indien de bevoegde overheid niet of onvolkomen optreedt, kan de Vlaamse Executieve bij gemotiveerd besluit, te allen tijde, welke ook de klasse van de inrichting is, de vergunning volledig of gedeeltelijk schorsen of opheffen.

Tegen deze beslissing kan geen beroep bij de Vlaamse Executieve worden ingesteld.

Artikel 38

Wanneer tegen de schorsing of de opheffing van de vergunning geen beroep werd ingediend of wanneer zij in beroep werden bevestigd, neemt de burgemeester, of wanneer deze niet of onvolkomen optreedt, de krachtens artikel 29, § 1 aangewezen ambtenaren de nodige maatregelen om de exploitatie stop te zetten en zo nodig de inrichting te sluiten. Hetzelfde geldt bij schorsing of opheffing, in het geval bedoeld in artikel 37.

Hoofdstuk IX Strafbepalingen

Artikel 39

§ 1. Onverminderd de toepassing van de in het Strafwetboek gestelde straffen, wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar en met een geldboete van 100 frank tot 100.000 frank of met één van die straffen alleen :

1° hij die zonder vergunning een vergunningsplichtige inrichting exploiteert of verandert ;

2° hij die de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten of de vergunningsvoorwaarden niet naleeft ;

3° hij die het bij of krachtens dit decreet geregeld toezicht op de inrichtingen verhindert ;

4° hij die geen gevolg geeft aan de opgelegde dwangmaatregelen.

§ 2. Na de partijen gehoord te hebben kan de rechter het verbod uitspreken om de inrichtingen, die aan de oorsprong van de inbreuk liggen te exploiteren gedurende de termijnen die hij bepaalt.

§ 3. Alle bepalingen van Boek 1 van het Strafwetboek, hoofdstuk VII en artikel 85 niet uitgezonderd, zijn toepasselijk op de bij dit decreet bepaalde misdrijven.

Artikel 40

De werkgever is burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboete waartoe zijn aangestelden of lastheb-

bers worden veroordeeld evenals voor de betaling van de gerechtskosten.

Hoofdstuk X

Wijzigings- en opheffingsbepalingen

Artikel 41

§ 1. In de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, worden de bijzondere bepalingen voor het Vlaamse Gewest, zoals ingevoerd bij de decreten van 23 december 1980 en 5 april 1984, aangevuld met een artikel 32sexies luidend als volgt :

„Artikel 32sexies

De vergunning bedoeld in artikel 2 van deze wet wordt verleend overeenkomstig de bepalingen van het decreet van [...] betreffende de milieuvergunning en zijn uitvoeringsbesluiten. De inbreuken met betrekking tot deze vergunning worden opgespoord, vervolgd en bestraft overeenkomstig de bepalingen van voorgenoemd decreet.”

§ 2. De artikelen 5, 6, 7, 36, 39, 41, § 1, 2°, 41, § 2, en 42 van de in § 1 genoemde wet worden opgeheven voor toepassing in het Vlaamse Gewest.

§ 3. In artikel 10, § 1, 2° en artikel 32ter, 2° van de § 1 genoemde wet worden voor toepassing in het Vlaamse Gewest de woorden „die krachtens artikel 5 aan vergunning onderworpen zijn” geschrapt en vervangen door „die krachtens het decreet van [...] betreffende de milieuvergunning aan een vergunning onderworpen zijn”.

Artikel 42

De wet van 5 mei 1888 betreffende het toezicht op de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke inrichtingen en op de stoomtuigen en de stoomketels, wordt opgeheven, voor de aangelegenheden geregeld in dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten.

Hoofdstuk XI

Overgangs- en slotbepalingen

Artikel 43

Vergunningsaanvragen ingediend voor de inwerkingtreding van dit decreet worden afgehandeld volgens de procedure die geldig was op het tijdstip van de indiening van de aanvraag.

De duur van de vergunning wordt beperkt tot ten hoogste twintig jaar.

Artikel 44

Vergunningen verleend voor de inwerkingtreding van dit decreet blijven geldig voor de vastgestelde termijn tot ten hoogste twintig jaar te rekenen vanaf de inwerkingtreding van dit decreet.

Artikel 45

Alle vergunde inrichtingen en deze die nog zullen vergund worden krachtens de in artikel 41 en 42 vermelde wetten, worden in vier klassen ingedeeld zodra de indelingslijst van kracht wordt. Zij vallen onder het toezicht van de overheid die bevoegd is voor die klasse.

Artikel 46

Dit decreet treedt in werking op de datum die door de Vlaamse Executieve wordt bepaald.

Brussel, 21 november 1984.

De Voorzitter van de Vlaamse Executieve,

G. GEENS

*De Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening,
Landinrichting en Natuurbehoud,*

P. AKKERMANS

*De Gemeenschapsminister van Leefmilieu,
Waterbeleid en Onderwijs,*

J. LENSSENS
